

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobců:

a) **město Kyjov**, IČO 00285030
sídlem Masarykovo náměstí 30/1, 697 01 Kyjov

b) **město Hodonín**, IČO 00284891
sídlem Národní třída 373/25, 695 01 Hodonín

c) **obec Vlkoš**, IČO 00285471
sídlem Vlkoš 95, 696 41 Vlkoš

d) **město Veselí nad Moravou**, IČO 00285455
sídlem tř. Masarykova 119, 698 01 Veselí nad Moravou

žalobci a) až d) zastoupení advokátkou Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou
sídlem Olomoucká 261/36, 789 85 Mohelnice

e) **Vodovody a kanalizace Hodonín, a.s.**, IČO 49454544
sídlem Purkyňova 2933/2, 695 01 Hodonín

f) **obec Vřesovice**, IČO 00285501
sídlem Vřesovice 72, 696 48 Vřesovice

g) **město Vracov**, IČO 00285498
sídlem náměstí Míru 202, 696 42 Vracov

h) **obec Nechvalín**, IČO 00488445
sídlem Nechvalín 13, 696 31 Nechvalín

i) **obec Vnorovy**, IČO 00285480
sídlem Hlavní 750, 696 61 Vnorovy

j) **obec Tvarožná Lhota**, IČO 00285412
sídlem Tvarožná Lhota 190, 696 62 Strážnice

k) **obec Starý Poddvorov**, IČO 00285293
sídlem Starý Poddvorov 230, 696 16 Starý Poddvorov

l) **obec Mutěnice**, IČO 00285145
sídlem Masarykova 200, 696 11 Mutěnice

m) **obec Archlebov**, IČO 00284751
sídlem Archlebov 2, 696 33 Archlebov

n) **obec Hrušky**, IČO 00283185
sídlem U Zbrojnice 100, 691 56 Hrušky

o) **obec Nová Lhota**, IČO 00285188
sídlem Nová Lhota 355, 696 74 Nová Lhota

p) **obec Hovorany**, IČO 00284904
sídlem Hovorany 45, 696 12 Hovorany

q) **obec Ježov**, IČO 00284955
sídlem Ježov 75, 696 48 Ježov

r) **obec Žeravice**, IČO 00285552
sídlem Žeravice 40, 696 47 Žeravice

s) **obec Moravský Písek**, IČO 00285137
sídlem Velkomoravská 1, 696 85 Moravský Písek

žalobci e) až s) zastoupení advokátem Mgr. Pavlem Černým
sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno

t) **Jihomoravský kraj**, IČO 70888337
sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 601 82 Brno

u) **město Uherský Ostroh**, IČO 00291480
sídlem Zámecká 24, 687 24 Uherský Ostroh

žalobce u) zastoupený advokátem Mgr. Ing. Jánem Bahýřem
sídlem Kotlářská 912/29, 602 00 Brno

v) **Ing. Jarmila Křížková**
bytem Rumunská 1336, 698 01 Veselí nad Moravou
adresa pro doručování: Dražová 769, 687 24 Uherský Ostroh

žalovaný:

Český báňský úřad
sídlem Kozí 748/4, 110 01 Praha

za účasti

osob zúčastněných na řízení: I) **České šterkopisky spol. s r.o.**, IČO 27584534
sídlem Cukrovarská 34, 190 00 Praha

osoba zúčastněná na řízení I) zastoupená advokátem
Mgr. Tomášem Uherkem
sídlem Jandova 8, 190 00 Praha

II) **obec Karlín**, IČO 00488470
sídlem Karlín 60, 696 14 Čejč

III) **obec Čejč**, IČO 00284815
sídlem Čejč 430, 696 14 Čejč

osoby zúčastněné na řízení II) a III) zastoupené
advokátkou Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou
sídlem Olomoucká 261/36, 789 85 Mohelnice

**o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2020,
č. j. SBS 09782/2019/ČBÚ-21/13,**

takto:

- I. Řízení o žalobě žalobce d) **se zastavuje**.
- II. Žaloby žalobců c), f), h), j), o), p), q), r) a v) **se zamítají**.
- III. Rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 19. 5. 2020, č. j. SBS 09782/2019/ČBÚ 21/13, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- IV. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě žalobce d).
- V. Žalobci d) **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupkyně žalobce d) Mgr. Janě Zwyrtek Hamplové, advokátce se sídlem Olomoucká 261/36, 789 85 Mohelnice.
- VI. Žalobci c), f), h), j), o), p), q), r) a v) **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- VII. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o žalobách žalobců c), f), h), j), o), p), q), r) a v).
- VIII. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku 12 195 Kč, a to k rukám zástupkyně žalobce a) Mgr. Janě Zwyrtek Hamplové, advokátce se sídlem Olomoucká 261/36, 789 85 Mohelnice, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IX. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů řízení částku 12 195 Kč, a to k rukám zástupkyně žalobce b) Mgr. Janě Zwyrtek Hamplové, advokátce se sídlem Olomoucká 261/36, 789 85 Mohelnice, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- X. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci e) na náhradě nákladů řízení částku 13 075 Kč, a to k rukám Mgr. Pavla Černého, advokáta se sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- XI. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci g) na náhradě nákladů řízení částku 13 075 Kč, a to k rukám Mgr. Pavla Černého, advokáta se sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- XII. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci i) na náhradě nákladů řízení částku 13 075 Kč, a to k rukám Mgr. Pavla Černého, advokáta se sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- XIII. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k) na náhradě nákladů řízení částku 13 075 Kč, a to k rukám Mgr. Pavla Černého, advokáta se sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- XIV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci l) na náhradě nákladů řízení částku 13 075 Kč, a to k rukám Mgr. Pavla Černého, advokáta se sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- XV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci m) na náhradě nákladů řízení částku 13 075 Kč, a to k rukám Mgr. Pavla Černého, advokáta se sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- XVI. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci n) na náhradě nákladů řízení částku 13 075 Kč, a to k rukám Mgr. Pavla Černého, advokáta se sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- XVII. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci s) na náhradě nákladů řízení částku 13 075 Kč, a to k rukám Mgr. Pavla Černého, advokáta se sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- XVIII. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci t) na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- XIX. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci u) na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to k rukám Mgr. Ing. Jána Bahýľa, advokáta se sídlem Kotlářská 912/29, 602 00 Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- XX. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím Obvodního báňského úřadu pro území krajů Jihomoravského a Zlínského (dále jen „Obvodní báňský úřad“) ze dne 9. 1. 2019, č. j. SBS 17437/2016/OBÚ-01/22, byl stanoven dobývací prostor Uherský Ostroh, ev. č. 711 96, pro dobývání výhradního ložiska Moravský Písek – Uherský Ostroh (B3 012 200); dále jen „prvostupňové rozhodnutí“. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 19. 5. 2020, č. j. SBS 09782/2019/ČBÚ-21/13, zamítl odvolání žalobců podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Pěti samostatnými žalobami se žalobci a) až v) domáhají zrušení napadeného rozhodnutí (potažmo i prvostupňového rozhodnutí) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

II. Stanoviska účastníků řízení a osob zúčastněných na řízení

2. Žalobci a) až d) poukazují na to, že od stanoviska EIA uplynulo několik let. Pro žalovaného není podstatný obsah, objektivita závěrů v běhu času, ale formální soulad se zákonem. K faktickému vyhodnocení námitek a rozptýlení obav kvalifikovaně nedošlo. Možné dopady provozu jsou bagatelizovány a nepřihlíží se k námitkám tak výrazných subjektů, kterými jsou jednotky místní samosprávy. Záměr je v rozporu s § 67 odst. 1 vodního zákona, neboť je umístěn do aktivní zóny záplavového území. Komplexní hodnocení stanovisek v jejich souvislostech se zvážením kumulace vlivů a možných excesů nebylo provedeno. Žalovaný nic nepřezkoumával, pouze přejímal závěry Obvodního báňského úřadu. Rozhodnutí vytváří předpoklady pro budoucí povolení činnosti, které může být nebezpečím pro kvalitu a množství vody v dané oblasti. Již

v tomto rozhodnutí musí být odstraněny zásadní výhrady, které by zcela popřely podstatu dobývacího prostoru. Obce a města musí mít výjimečné procesní postavení, které zaručí, že územní samospráva bude mít zásadní vliv na konečné rozhodnutí tím, že její stanovisko bude pro rozhodující orgán závazné. Účel a smysl obce je specifický a její základ je součástí ústavního pořádku, což je jasnou deklarací významnosti jejího postavení. Jako účastník řízení nehájí soukromý zájem, ale vždy veřejný zájem dotýkající se jejího území a jejích občanů. Správní orgány tuto skutečnost nevzaly v potaz. Výrazné zásahy do základních hodnot, na nichž závisí kvalita života v daném území, nelze realizovat bez souhlasného vyjádření obcí. Bylo by to popřením práva na samosprávu. Bez souhlasu obce nemohou orgány státní správy vydat závazná souhlasná stanoviska, která presumují, že těžba bude povolena. Úvaha, že při souhlasném stanovisku nelze žádosti nevyhovět, je nesprávná. Závazná stanoviska by neměla být považována za závazná. Jakákoliv obrana je v případě souhlasného stanoviska zbytečná a podání správní žaloby postrádá smysl. Takový přístup je protiústavní. Správní orgán rozhodující o věci samé musí mít právo vyhodnotit všechny listiny dle vlastní úvahy. Absolutní závaznost popřela základní princip správního uvážení. Zakotvení právní síly stanoviska mělo proběhnout jiným způsobem – závazností s možnou odůvodněnou a přezkoumatelnou výjimkou nebo nezávazností s nutností odůvodnit odchýlení se od obsahu stanoviska s možným přezkumem tohoto odůvodnění. Třetí cesta je možný samostatný přezkum závazného stanoviska standardní cestou.

3. Žalobci e) až s) namítají, že proces posuzování vlivů na životní prostředí byl nedostatečný. Stanovisko EIA vychází z chybného posouzení hydrogeologických poměrů a zahrnuje několik desítek podmínek, které buď nejsou realizovatelné vůbec, nebo jen s velkými obtížemi. Nedošlo k zohlednění stávající změny klimatu, kdy se již pravidelně opakují období sucha spojená s vysycháním podzemních vod a ničivé lokální povodně. Nezhlednění těchto skutečností nekoresponduje s principy prevence, předběžné opatrnosti a trvale udržitelného rozvoje. Rovněž nedošlo k zohlednění aktuálních stanovisek České geologické služby, která záměr vyhodnotila jako rizikový vzhledem k možnosti kontaminace vodního zdroje, resp. podzemní vody. Všechna původně nesouhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů byla v přezkumných řízeních zrušena a následně byla vydána nová, vesměs až po ingerenci nadřízeného dotčeného orgánu (především Krajského úřadu Zlínského kraje). Tento postup vzbuzuje důvodné pochybnosti o nezaujatosti a nestrannosti postupu dotčených orgánů. Závazná stanoviska jsou i z hlediska obsahu nedostatečná, neodůvodněná a nepřezkoumatelná; některá zákonem vyžadovaná závazná stanoviska dokonce chybí. Napadené ani prvostupňové rozhodnutí nesplňují požadavky uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu, a tudíž jsou nepřezkoumatelná a nezákonná.
4. Žalobce t) namítá jednostranné zvýhodnění podkladu pro rozhodnutí – posudku prof. Ing. RNDr. Ivana Landy, Dr.Sc. (dále jen „znalecký posudek prof. Landy“), předloženého žadatelem. Žalovaný vyhodnotil posudek znaleckého ústavu GEOTest, a. s. jako podklad bez váhy znaleckého posudku. Měl rozpory ve znaleckých posudcích objasnit slyšením znalců nebo prostřednictvím revizního znaleckého posudku. Obvodní báňský úřad pochybil, když nestanovil lhůtu pro podání námitek účastníků řízení a závazných stanovisek dotčených orgánů. Dále znevýhodnil účastníky řízení při doručování, jestliže některému účastníku řízení doručoval do ciziny do vlastních rukou. Současně pochybil, když doručoval přímo účastníku řízení, nikoliv jeho zástupci na základě plné moci. Protokol sepsaný Obvodním báňským úřadem neobsahoval všechny náležitosti. Nejsou uvedena a popsána všechna zjištění, absentuje popis událostí a vylíčení jednotlivých úkonů správního orgánu. Dle protokolu č. j. SBS 27225/2016 je ústní jednání neveřejné, přesto se ho zúčastnily i osoby, které neměly postavení účastníka správního řízení. Žalovaný v rozporu se zákonem vyhodnotil otázku střetu zájmů a zvýhodnil podnikatelský zájem jednotlivce na těžbě šterkopísku. Závazné stanovisko vodoprávního úřadu nevzalo v potaz, že oblast je součástí chráněné oblasti přirozené akumulace vod (dále jen „CHOPAV“). Těžba je v rozporu se zájmy vodního hospodářství. Nebyl udělen souhlas vlády.

Budoucí odběr pro závlahy je v rozporu s § 29 vodního zákona. Záměr je v aktivní zóně záplavového území řeky Morava, čímž byl porušen § 67 odst. 2 vodního zákona. Těžba šterkopísku i val vyvýšeného území by zhoršil odtok povrchových vod. Šterkopísky a skrývkové zeminy jsou odplavitelným materiálem, jehož přítomnost v aktivním záplavovém území je nepřijatelná. Odvážení těchto materiálů je nereálné a bylo by spojeno s nárůstem dopravy. Vlivem povodně se může voda v jezeru vyměnit za vodu neznámé a nepředvídatelné jakosti. Záměr je umístěn do ochranného pásma vodního zdroje, čímž dochází k rozporu s § 29 odst. 1 vodního zákona. Stanovisko obecního stavebního úřadu je nezákonné, neboť je v rozporu s územním plánem města Uherský Ostroh. Podkladem je také nezákonné stanovisko EIA, jímž došlo k upřednostnění soukromého zájmu. Existují výrazná rizika pro provoz vodního zdroje Bzenec a jsou obtížně řešitelná.

5. Žalobce u) namítá, že závazné stanovisko stavebního úřadu postrádá odůvodnění souladu umístění záměru s cíli a úkoly územního plánování, územně plánovacími dokumentacemi města a kraje a je v rozporu s Politikou územního rozvoje. Prvostupňové rozhodnutí ignorovalo skutečnosti, na které poukázal úřad územního plánování. Záměr koliduje s vymezením koridoru územní rezervy pro průplavní spojení Dunaj-Odra-Labe. Ustanovení § 18 odst. 5 stavebního zákona umožňuje umísťovat záměry pouze za předpokladu, že záměr charakter území nenaruší a zájem na jeho umístění převáží nad veřejným zájmem na ochranu nezastavěného území a přírodních a dalších hodnot uvedených v § 18 odst. 4 stavebního zákona. Žadatel měl usilovat o změnu územního plánu. Potvrzující závazné stanovisko nereflektuje hierarchickou závaznost územně plánovacích dokumentací. Pokud by § 18 odst. 5 stavebního zákona umožňoval stanovení dobývacího prostoru bez ohledu na funkční využití ploch stanovené v územním plánu, musel by se územní plán podrobit posouzení vlivů na udržitelný rozvoj (SEA). Obcházení zákona o posuzování vlivů širokým výkladem § 18 odst. 5 stavebního zákona by bylo nutné považovat za nepřijatelnou „salámovou metodu“. Obvodní báňský úřad pochybil, neboť nepřihlédl k informacím obsaženým ve stanovisku úřadu územního plánování, a nepožádal stavební úřad o doplnění jeho nepřezkoumatelného stanoviska. Podklady, které vedly Krajskou hygienickou stanicí k vydání kladného závazného stanoviska, nedostatečně zohledňují kumulativní a synergické vlivy těžby se stávající zátěží občanů. Dojde k zasažení města zvýšenou prašností a tím ke snížení výnosů ze zemědělských pozemků města. Rozhodnutí je také v rozporu s § 67 vodního zákona. Zlepšení odtoku povrchových vod nebylo prokázáno.
6. Žalobkyně v) namítá nepřijatelnost stanovení dobývacího prostoru v CHOPAV, záplavovém území a území ochrany vodního zdroje. Rizika vzniklá po odkrytí hladiny podzemní vody není možné eliminovat žádným reálně proveditelným opatřením. Ostatní posudky nejsou v souladu s § 23a vodního zákona. Stanovisko EIA má převážnou část bodů nedořešenou a nedořešitelnou. Žalobkyně poukazuje na případy, kdy byly vodní zdroje v minulosti znehodnoceny. Bez výjimky udělené vládou je řízení nezákonné. Rozhodnutí je vydáno bez souhlasného závazného stanoviska jihomoravské hygieny. Řízení mělo být vedeno podle § 115 odst. 19 vodního zákona. Použití odstavce desátého posloužilo k tomu, že se Veselí nad Moravou nemohlo vyjádřit z vodohospodářského hlediska k vodnímu zdroji Bzenec – Komplex, který je v jeho gesci. Těžbou zdroj zeslábne, oteplí se, dochází ke ztrátám odparem. Hydraulická bariéra nedokáže udržet nezávadnost zdroje.
7. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žaloby zamítl. Poukazuje zejména na to, že posuzování odborných otázek, které řešila závazná stanoviska, nespadá do jeho gesci. Odkazuje proto především na obsah přezkumných závazných stanovisek. Nejsou mu známy žádné důvody, které by zakládaly důvodné pochybnosti o jejich zákonnosti. Konkrétní aspekty hornické činnosti nelze posuzovat v rámci řízení o stanovení dobývacího prostoru. Podle závazných stanovisek nebude narušen veřejný zájem na ochraně vod ani veřejný zájem na životním prostředí. Zájem na těžbě šterkopísku není výlučně podnikatelským zájmem jednotlivce.

8. Osoba zúčastněná na řízení I) ve svém vyjádření zpochybňuje aktivní procesní legitimaci některých žalobců a podrobně rozvádí důvody, proč spatřuje jednotlivé žalobní námitky nedůvodnými. Poukazuje na příklady koexistence těžby štěrkopísku se zdroji pitné vody a obhájuje odborné závěry týkající se hydrogeologických poměrů, z nichž vycházelo napadené rozhodnutí. Těžba štěrkopísku nebude mít negativní vliv na kvalitu a vydatnost zdroje pitné vody. Osoba zúčastněná na řízení I) se podrobněji vyjadřuje k jednotlivým žalobním námitkám a uzavírá, že považuje žaloby za nedůvodné, a navrhuje proto, aby je soud zamítl [resp. u žalobců c) a v) odmítl].
9. Osoby zúčastněné na řízení II) a III) se spolu s dalšími územně samosprávnými celky, které soud usnesením ze dne 29. 9. 2020, č. j. 31 A 112/2020-359, nepřipustil jako osoby zúčastněné na řízení, připojily k žalobní argumentaci a návrhy, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno. Toto rozhodnutí zasahuje i jejich území. Neobsahuje úvahy ohledně poměrování různých partikulárních zájmů.
10. Žalobci a) až d) spolu s osobami zúčastněnými na řízení II) a III) a dalšími územně samosprávnými celky, které soud jako osoby zúčastněné na řízení nepřipustil, v replice uvádějí, že žalovaný evidentně nepodrobil závazné stanovisko konfrontaci s dalšími podklady. Rozvíjejí dále úvahy, proč se postavení obcí liší od postavení ostatních účastníků řízení. Nesouhlasí s bagatelizací dané části řízení a přenášení odpovědnosti do druhé fáze.
11. Žalobci e) až s) v samostatném podání doplňují informace ke své žalobní legitimaci a v samostatné replice dále argumentuje ve prospěch své žaloby. Poukazují na stanovisko Veřejného ochránce práv ze dne 2. 9. 2020 a na odborný článek zdůrazňující roli matematických modelů při stanovení velikosti proudu podzemní vody a vyvracejí analogii posuzované věci s jinými případy stanovení dobývacího prostoru v blízkosti vodního zdroje.
12. Žalobkyně v) ve své replice doplňuje, že prof. Landovi unikly některé skutečnosti, poukazuje na skutečnosti, které se dozvěděla telefonicky a z internetu, a odkazuje na stanovisko Veřejného ochránce práv ze dne 2. 9. 2020.

III. Opožděné zaplacení soudního poplatku žalobcem d)

13. Podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), je poplatníkem soudního poplatku ve věcech správního soudnictví ten, kdo podal žalobu nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení. Poplatková povinnost za toto řízení vzniká podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích]. Podle položky 18, bodu 2. písm. a) Sazebníku poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích, činí soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu 3 000 Kč.
14. Vzhledem k tomu, že žalobce d) nezaplatil soudní poplatek současně s podáním žaloby, krajský soud jej usnesením ze dne 24. 7. 2020, č. j. 31 A 112/2020-60, podle § 9 odst. 1, věty první, zákona o soudních poplatcích vyzval, aby zaplatil soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení, a zároveň jej poučil o následcích spojených s jeho nezaplacením.
15. Toto usnesení bylo zástupkyni žalobce d) doručeno dne 28. 7. 2020, s tím, že lhůta pro uhrazení soudního poplatku marně uplynula dnem 12. 8. 2020 [srov. § 40 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Žalobce d) zaplatil soudní poplatek až dne 13. 8. 2020, kdy byla částka 3 000 Kč připsána na účet Krajského soudu v Brně vedený u České národní banky.
16. Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Z § 9 odst. 1, věty druhé zákona o soudních poplatcích vyplývá, že soud řízení zastaví po

marném uplynutí lhůty, kterou určí poplatníkovi k zaplacení soudního poplatku. Podle věty třetí se přitom k zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty nepřihlíží.

17. Vzhledem k tomu, že soudní poplatek nebyl ve stanovené lhůtě žalobcem d) zaplacen, krajský soud nemohl přistoupit k věcnému posouzení důvodnosti žaloby žalobce d) a musel řízení o jeho žalobě podle § 47 písm. c) s. ř. s., ve spojení s § 9 odst. 1, větou druhou, zákona o soudních poplatcích, zastavit.

IV. Posouzení aktivní procesní legitimace žalobců

18. Aktivní legitimace k podání žaloby v řízení dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. je upravena v ustanovení § 65 s. ř. s. Toto ustanovení rozlišuje dvě kategorie žalobců. První z nich (odst. 1) představují žalobci, kteří jsou aktivně legitimováni k podání žaloby z důvodu, že napadené rozhodnutí se přímo dotklo jejich sféry hmotných práv. Ačkoliv tito žalobci v obecné rovině nutně nemusí být účastníky správního řízení, je taková situace spíše ojedinělá (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 Afs 4/2011 – 64; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), neboť účastenství ve správním řízení se zpravidla odvíjí právě od možnosti dotčení práv, a obecně je takto také explicitně vymezeno – viz § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Druhou kategorií (odst. 2) představují osoby, které takovými hmotnými právy nedisponují, ale jsou legitimovány k podání žaloby z titulu svého účastenství ve správním řízení (viz např. rozsudek ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 8/2005 - 118, publikovaný pod č. 825/2006 Sb. NSS, či ze dne 11. 12. 2008, č. j. 8 As 31/2008 - 72).
19. V případě řízení o stanovení dobývacího prostoru má soud za to, že okruh osob aktivně legitimovaných k podání žaloby dle § 65 odst. 1 s. ř. s. se překrývá s okruhem účastníků řízení dle § 28 odst. 2 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“) a okruh osob aktivně legitimovaných k podání žaloby dle § 65 odst. 2 s. ř. s. se překrývá s okruhem účastníků řízení dle § 9c odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“).
20. Okruh účastníků správního řízení obecně stanoví § 27 správního řádu. Ten ve větě první, odstavci třetím stanoví, že účastníky jsou rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. Toto ustanovení samo o sobě nevylučuje obecná pravidla pro stanovení okruhu účastníků podle odstavce prvního a druhého. Zvláštní úprava vylučuje použití těchto ustanovení pouze tehdy, pokud obsahuje taxativní výčet účastníků řízení, což lze vyvozovat z toho, že zjevně neoznačuje účastníky nad rámec úpravy obsažené v § 27 odst. 1 a 2 správního řádu a nepoužívá výrazy jako „také“ či „především“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2014, č. j. 4 As 157/2013-33).
21. Pro posuzovanou věc je rozhodující zvláštní pravidlo obsažené v § 28 odst. 2 horního zákona. Podle něj jsou účastníky řízení o stanovení dobývacího prostoru navrhovatel, fyzické a právnické osoby, jejichž vlastnická práva a jiná práva k pozemkům nebo stavbám mohou být rozhodnutím o stanovení dobývacího prostoru přímo dotčena, a obec, v jejímž územním obvodu se dobývací prostor nachází. Ve světle výše uvedených kritérií, je nutno tento výčet účastníků řízení považovat za taxativní. Použití obecných ustanovení o účastenství [§ 27 odst. 1) a 2) správního řádu] je tudíž vyloučeno.
22. V případě rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru má soud za to, že s ohledem na charakter tohoto rozhodnutí (tím je fakticky umístěn záměr, nikoliv povolován) a vymezení účastenství ve správním řízení dle § 28 odst. 2 horního zákona, je k podání žaloby na základě § 65 odst. 1 s. ř. s. aktivně procesně legitimován pouze účastník správního řízení dle § 28 odst. 2 horního

zákona. Příímý zásah do hmotných práv je totiž jak důvodem účastenství ve správním řízení, tak titulem pro podání žaloby na základě § 65 odst. 1 s. ř. s. (obě kategorie se fakticky překrývají).

23. Definice účastníků řízení dle § 28 odst. 2 horního zákona však není zcela výlučná, neboť může být rozšířena speciální úpravou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011-347), kterou je v tomto případě § 9c odst. 3 zákona o posuzování vlivů. Podle něj platí, že pokud se podáním písemného oznámení přihlásí správnímu orgánu, který navazující řízení vede, do 30 dnů ode dne zveřejnění informací podle § 9b odst. 1, stává se účastníkem navazujícího řízení též a) dotčený územní samosprávný celek, nebo b) dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2.
24. Účastníci řízení podle § 9c odst. 3 zákona o posuzování vlivů jsou však aktivně procesně legitimováni k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí na základě § 65 odst. 2 s. ř. s. Přímo totiž nedisponují hmotnými právy, na nichž by mohli být přímo dotčeni. Důvodem jejich účastenství ve správním řízení není přímé dotčení na právech, nýbrž „dotčení“ z titulu jejich postavení jako zástupce veřejnosti. Přímé dotčení na hmotných právech nelze dovozovat například z nutnosti zajištění zásobování obyvatel pitnou vodou, neboť ani koneční spotřebitelé ani obce, které usilují o zajištění tohoto zásobování, nedisponují nárokem na to, aby byla voda dodávána z konkrétního vodního zdroje, tj. nedisponují žádnými právy ke konkrétnímu vodnímu zdroji.
25. Lze tedy učinit dílčí závěr, že aktivně procesně legitimováni k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí byli na základě § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s. pouze účastníci správního řízení. Účastenství ve správním řízení je však nutno zkoumat dle rozhodné právní úpravy, nikoliv podle faktického postupu správních orgánů. Pokud správní orgán nejedná s tím, koho právní úprava označuje za účastníka řízení, neznamená to pro něj ztrátu jeho práv a povinností, které mu z účastenství plynou (zákon pouze omezuje způsob, jakým se opomenutý účastník může svého postavení v řízení domáhat), ani ztrátu aktivní procesní legitimace k podání žaloby proti správnímu rozhodnutí. Stejně tak platí, že se osoba nestává účastníkem řízení pouze na základě toho, že s ní správní orgán jedná jako s účastníkem řízení. Práva a povinnosti účastníka řízení plynou z právní úpravy, nikoliv z protiprávního postupu správního orgánu. Na těchto právech a povinnostech tedy může být zkrácen pouze skutečný účastník správního řízení, nikoliv domnělý (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2013, č. j. 2 As 7/2011-274).
26. Ze žalobců byli účastníkem řízení dle § 28 odst. 2 horního zákona pouze žalobce u) jakožto obec, v jejímž obvodu se dobývací prostor nachází, a žalobce e) jakožto osoba, jejíž jiná práva ke stavbám mohla být rozhodnutím o stanovení dobývacího prostoru přímo dotčena. Přímé dotčení práv žalobce e) ke stavbám soud dovozuje z jeho postavení provozovatele vodovodu. Žalobce e) sice tvrdil, že je správcem a provozovatelem jímacího území a ochranného pásma vodního zdroje, v němž je dobývací prostor vymezen, nicméně s takovými kategoriemi právní úprava nepočítá. Z žalobních tvrzení plyne, že žalobce e) je zjevně provozovatelem vodovodu ve smyslu § 2 odst. 5 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“). Na druhou stranu z toho nevyplývá, že by neměl žádná práva, která by se vztahovala k samotnému vodnímu zdroji, neboť podle § 2 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích jsou pod pojem „vodovod“ zahrnuty také vodárenské objekty pro jímání podzemní vody, přičemž z § 2 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích vyplývá, že mezi činnosti označené souhrnně jako provozování vodovodu spadá také odběr pitné vody. Žalobce e) má tedy ze zákona práva a povinnosti, které se přímo vztahují k předmětnému vodnímu zdroji. Jestliže je dobývací prostor umístěn do ochranného pásma vodního zdroje (tj. do oblasti, ve které zjevně může být alespoň potenciálně ovlivněna kvalita či vydatnost vodního zdroje), disponuje provozovatel vodovodu, jehož součástí jsou i objekty pro jímání podzemní vody z daného vodního zdroje, jinými než vlastnickými právy ke stavbám (jímacím objektům), která mohou být rozhodnutím o stanovení dobývacího prostoru přímo

dotčena. Tato jiná práva jsou na základě § 28 odst. 2 horního zákona titulem pro účastenství ve správním řízení o stanovení dobývacího prostoru.

27. V případě ostatních žalobců nepřichází v úvahu jejich účastenství ve správním řízení na základě § 28 odst. 2 horního zákona, a tudíž ani aktivní procesní legitimace na základě § 65 odst. 1 s. ř. s. Soud proto dále zkoumal, zda ostatní žalobci byli účastníky řízení na základě § 9c odst. 3 zákona o posuzování vlivů, v důsledku čehož by mohli být aktivně legitimováni k podání žaloby na základě § 65 odst. 2 s. ř. s.
28. Předně soud poznamenává, že účastníkem podle tohoto ustanovení mohou být pouze dotčený územní samosprávný celek či dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 zákona o posuzování vlivů. Žalobkyně v) přitom do žádné z těchto kategorií zjevně nespadá, a nemohla se tak stát účastníkem správního řízení v nyní posuzované věci.
29. V případě územně samosprávných celků je účastenství podle § 9b odst. 3 písm. a) zákona o posuzování vlivů podmíněno splněním formální a materiální podmínky. Materiální podmínkou je v tomto případě dotčení územně samosprávného celku. S ohledem na charakter právní úpravy obsažené v zákoně o posuzování vlivů má zdejší soud za to, že tímto dotčením není myšleno přímé dotčení na právech a povinnostech, jak vyžaduje § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž postačuje dotčení nepřímé, plynoucí z posláni obce, jakožto zástupce veřejnosti *sui generis*, tj. zástupce svých občanů. Právě jedním z principů samosprávy je totiž sdružení osob za účelem prosazování společných zájmů. Zájem na dodávce pitné vody obyvatelstva územního samosprávného celku je zcela jistě legitimním zájmem, který může územní samosprávný celek v rámci zákonných mantinelů prosazovat. Možné (nikoliv nutně prokázané či jisté) ohrožení tohoto zájmu určitým záměrem, který podléhal posouzení vlivů na životní prostředí, je podle názoru soudu dotčením územního samosprávného celku pro účely § 9b odst. 3 písm. a) zákona o posuzování vlivů. Toto nepřímé dotčení je tedy postačující pro splnění materiální podmínky účastenství dle citovaného ustanovení.
30. Všichni žalobci, kteří jsou územními samosprávnými celky, prakticky shodně své dotčení spatřují v možnosti ohrožení zdroje pitné vody, kterou je zásobováno jejich obyvatelstvo. Toto tvrzení považuje soud za plausibilní, a jelikož zásobování těchto územních samosprávných celků z daného zdroje pitné vody nikdo nerozporuje a nic nenasvědčuje tomu, že by uvedené tvrzení bylo smyšlené, není potřeba je potvrzovat konkrétními podklady. Materiální podmínku pro účastenství dle § 9b odst. 3 písm. a) zákona o posuzování vlivů tedy u nich považuje soud za splněnou.
31. Jelikož se však nejedná o přímé dotčení na hmotných právech, nemůže být územně samosprávný celek aktivně legitimován k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí na základě § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž pouze na základě § 65 odst. 2 s. ř. s., a to pouze v případě, že „přetaví“ v souladu s § 9b odst. 3 písm. a) zákona o posuzování vlivů své nepřímé dotčení v účastenství ve správním řízení. K tomu musí splnit také formální podmínku účastenství. Tato podmínka spočívá v přihlášení se správnímu orgánu, který vede navazující řízení (Obvodnímu báňskému úřadu), podáním písemného oznámení do 30 dnů ode dne zveřejnění informace podle § 9b odst. 1 zákona o posuzování vlivů. Podle tohoto ustanovení správní orgán příslušný k vedení navazujícího řízení zveřejňuje postupem podle § 25 správního řádu spolu s oznámením o zahájení řízení taxativně vyjmenované informace.
32. V projednávané věci Obvodní báňský úřad předmětné informace zveřejnil Veřejnou vyhláškou – informace podle § 9b odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb. ze dne 23. 8. 2016, č. j. SBS 17437/2016/OBÚ-01/4. Tato vyhláška byla vyvěšena na úřední desce Obvodního báňského úřadu (tj. zveřejněna) dne 23. 8. 2016. Posledním dnem pro podání oznámení podle § 9b odst. 1 zákona o posuzování vlivů tak byl čtvrtek 22. 9. 2016. Do tohoto data se z žalobců, kteří jsou územně samosprávnými celky, řádně přihlásili žalobci a), b), d), g), i), k), l), m), n), s) a t). Žalobce c) se přihlásil 30. 9. 2016, žalobce f) 12. 7. 2017, žalobce h) 28. 7. 2017, žalobce j) 30. 9.

2016, žalobce o) 12. 7. 2017, žalobce p) 12. 7. 2017, žalobce q) 13. 7. 2017 a žalobce r) 13. 7. 2017. Žalobci c), f), h), j), o), p), q) a r) tedy nesplnili formální podmínku účastenství dle § 9b odst. 3 písm. a) zákona o posuzování vlivů, a nestali se tak účastníky správního řízení.

33. Ačkoliv žalovaný se žalobci c), f), h), j), o), p), q), r) a v) jednal jako s účastníky řízení, účastníky řízení se ze zákona nestali a účastnická práva a povinnosti nenabýli. Tito žalobci tedy nejsou aktivně procesně legitimováni k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí, a to ani na základě § 65 odst. 1 s. ř. s., ani na základě § 65 odst. 2 s. ř. s. Ačkoliv se jedná o nedostatek procesní legitimace, nemůže soud tento nedostatek hodnotit jako zjevný, neboť správní orgány s uvedenými žalobci jednaly jako s účastníky řízení. Za této situace nedostatek aktivní procesní legitimace nemůže mít za následek odmítnutí žaloby [§ 46 písm. c) s. ř. s. pro takový postup vyžaduje, aby byl návrh podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou], nýbrž zamítnutí žaloby (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2013, č. j. 2 As 7/2011-274). Nedostatek aktivní procesní legitimace pojmově brání tomu, aby bylo žalobám dotčených žalobců vyhověno, na čemž nic nemůže změnit skutečnost, že žaloby ostatních žalobců byly shledány důvodnými (viz dále). Jednotlivými námitkami a argumenty uvedených žalobců se soud proto blíže nezabýval.

V. Posouzení věci

34. Krajský soud v Brně na základě včas podaných žalob žalobců a), b), e), g), i), k), l), m), n), s), t) a u) přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování, neboť zjištěná pochybení správních orgánů nebylo možné v řízení před soudem dokazováním napravit.
35. Jelikož se námitky žalobců částečně překrývají, vyjádří se soud souhrnně k jednotlivým okruhům žalobních bodů. Ke všem žalobním bodům se však soud v úplnosti vyjádřit nemůže, neboť v případě některých dílčích otázek nemá skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, oporu ve správním spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a v případě některých otázek jsou napadené rozhodnutí či podkladové akty (závazná stanoviska) nepřezkoumatelné [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

V.A Porušení práva na samosprávu

36. Nejprve se soud zabýval žalobními námitkami porušení práva na samosprávu. Tyto námitky jsou zejména ze strany žalobců a) a b) koncipovány spíše obecně – tj. nikoliv odkazem na zákonná ustanovení, která územním samosprávným celkům svěřují konkrétní práva (resp. pravomoci) k realizaci práva na samosprávu, nýbrž odkazem na ústavně zaručené právo na samosprávu. K tomu je však nutno v prvé řadě poznamenat, že právo na samosprávu není absolutní a natolik bezbřehé, že by obci či kraji dodávalo vlastnost suveréna, jakým je stát. Ten může prostřednictvím správních orgánů zasahovat do činnosti obcí a krajů, vyžaduje-li to ochrana zákona, a jen způsobem stanoveným zákonem (čl. 101 odst. 4 Ústavy). Právo na samosprávu proto nemůže být chápáno jako univerzální pravidlo, podle něhož nelze proti vůli samosprávného celku prosadit žádný záměr, který tento samosprávný celek nějak ovlivňuje. Jestliže žalovaný jasně odkazuje na právní normy, které umožnily nyní posuzovaný zásah do práva dotčených samosprávných celků na samosprávu, mohou tyto úvahy žalobci zvrátit pouze argumentací, že předmětná zákonná úprava nebyla žalovaným dodržena. Obecná tvrzení o tom, že napadené rozhodnutí zasahuje do samosprávy obcí [jak obšírně namítají především žalobci a) a b)], proto ve skutečnosti vůbec nejsou způsobilá zvrátit napadené rozhodnutí a mají spíše charakter úvah *de lege ferenda* (tj. úvah o tom, jak by měl zákonodárce v relevantní právní úpravě

posílit roli územních samosprávných celků), které jsou pro rozhodování soudu zcela irelevantní. Právní úprava sice v některých otázkách územním samosprávným celkům dává určitá privilegia [viz např. § 9c odst. 3 písm. a) zákona o posuzování vlivů nebo úpravu územního plánování ve stavebním zákoně], avšak z této skutečnosti nelze dovozovat, že by územně samosprávné celky měly být privilegovány ve všech otázkách, nebo že by dokonce měly disponovat právem veta k určitým záměrům. Účinná právní úprava s ničím takovým nepočítá a soud tuto skutečnost rozhodně nepovažuje za protiústavní.

37. Je nutno poznamenat, že napadené rozhodnutí zcela jistě neznemožňuje prosazovat zcela legitimní zájem obcí či kraje na tom, aby byla zajištěna dodávka pitné vody pro jejich obyvatele. Proto soud považuje za zcela v souladu s ústavním pořádkem, jestliže je dotčeným obcím a krajům zajištěna účast na řízení, splní-li podmínky § 9c odst. 3 písm. a) zákona o posuzování vlivů, v němž mohou svůj zájem prosazovat a realizovat tak své právo na samosprávu. Z práva na samosprávu ovšem neplyne právo prosadit svůj zájem bez ohledu na ostatní dotčené subjekty ani právo na dodávku pitné vody z konkrétního zdroje.
38. Jakkoliv soud chápe, že pro dotčené územně samosprávné celky je posuzovaná problematika významnou politickou otázkou, soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí (viz § 78 odst. 1 s. ř. s.), nikoliv např. vhodnost pro občany jednotlivých obcí apod. Ani počet obcí, které se proti záměru staví, ani počet obyvatel, kteří jsou těmito obcemi reprezentováni, pro projednávanou věc nemohou hrát žádnou roli. Soud nemůže rozhodovat „politicky“, na základě veřejného mínění, dojmů či přesvědčivosti rétoriky politických reprezentantů, nýbrž toliko na základě rozhodné právní úpravy a prokázaného skutkového stavu.
39. Konkrétnější námitku porušení práva na samosprávu fakticky uplatňuje pouze žalobce u), který poukazuje na to, že stanovení dobývacího prostoru podle něj nerespektuje účinný územní plán. Právě tento územní plán je totiž konkrétním projevem zákonem aprobované realizace práva na samosprávu žalobce u). Touto námitkou se tudíž soud bude zabývat níže podrobněji.

V.B Povaha závazných stanovisek a jejich soudní přezkum

40. Co se týče teoretického rozboru problematiky závaznosti a přezkumu závazných stanovisek, který předložili žalobci a) a b) a osoby zúčastněné na řízení II) a III), musí soud poznamenat, že tato problematika byla zcela jasně vyřešena judikaturou Nejvyššího správního soudu, kterou lze v současné době považovat za konstantní. Zdejší soud nemá důvod se od této judikatury jakkoliv odchýlit.
41. Podle této judikatury platí, že v pravomoci správních orgánů, které rozhodují na základě závazných stanovisek „*není přezkoumávat stanoviska (podkladové správní úkony) dotčených orgánů státní správy. Dotčené orgány státní správy se v nich vyjadřují ke specializovaným otázkám, které si z důvodu nedostatku odbornosti nemůže posoudit stavební úřad [respektive obecněji rozhodující správní orgán] sám. Stavební úřad [respektive obecněji rozhodující správní orgán] je jejich vyjádřeními vázán a do značné míry při jejich pořizování plní roli koordinátora a jeho úlohou je zajistit mezi jednotlivými stanovisky soulad.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009-163). „*Dotčené orgány zaujímají ve správním řízení specifické postavení, jejich úkolem je poskytování odborné pomoci správnímu orgánu, který vede řízení, a to v otázkách, v nichž disponují dostatečnými znalostmi a kompetencemi. Tato odborná pomoc má formu vydávání vyjádření, stanovisek, závazných stanovisek atd., jimiž se dotčené orgány vyjadřují k odborným otázkám, které se týkají předmětu správního řízení. V případě posouzení závazného stanoviska dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení hraje obdobnou roli též nadřízený orgán dotčeného orgánu, u kterého si odvolací orgán vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 4 As 49/2017 - 32).
42. Z další judikatury pak vyplývá, že „*závazné stanovisko dle § 149 správního řádu není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 As 97/2014 - 127, či též rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As*

75/2009 - 113) a ve správním soudnictví je proto lze přezkoumat postupem dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. jakožto subsumovaný správní akt.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016 - 65). V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že je-li „závažné stanovisko potvrzeno závažným stanoviskem nadřízeného orgánu, pak dle Nejvyššího správního soudu obvykle postačí ty odvolací námitky, pro něž bylo další závažné stanovisko vyžádáno, vypořádat v rámci rozhodnutí o odvolání odkazem na (v nynější věci potvrzující) závažné stanovisko, doplněné případně citací příslušné jeho části. Naopak není úkolem odvolacího správního orgánu potvrzující závažné stanovisko pro odvolatele blíže interpretovat a posuzovat jeho zákonnost, přezkoumatelnost, věcnou správnost či další obdobné otázky. Takový přezkum původního závažného stanoviska měl být proveden v rámci vydání potvrzujícího (či měnícího) závažného stanoviska, přičemž pokud je v tomto ohledu navazující závažné stanovisko nedostačující, lze se jeho přezkumu domáhat až v případném soudním řízení správním o žalobě proti finálnímu rozhodnutí odvolacího správního orgánu.“ Podle Nejvyššího správního soudu je to „právě nadřízený dotčený orgán státní správy primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závažnému stanovisku, přičemž odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závažného stanoviska, je tedy třeba, aby revizní závažné stanovisko podle § 149 odst. 4 správního řádu obsahovalo vylíčení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závažnému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i předeštění úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné.“

43. V rozsudku ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63 (publ. pod č. 2167/2011 Sb. NSS), pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „[o]bdobně jako správní orgán prvního stupně je vázán závažným stanoviskem dotčeného orgánu, je i odvolací orgán vázán stanoviskem orgánu nadřízeného dotčenému orgánu a nemůže se od něj odchýlit. To samozřejmě nemění nic na skutečnosti, že konečné rozhodnutí o odvolání náleží odvolacímu orgánu a přezkumné stanovisko orgánu nadřízeného dotčenému orgánu je pouze podkladem pro vydání rozhodnutí o odvolání. Odvolací správní orgán je povinen si obstarat k posouzení odvolacích námitek, které směřují proti závažnému stanovisku, podklady, které jsou dostatečným základem pro rozhodnutí (§ 3 správního řádu). V případě odvolání směřujícího proti závažnému stanovisku, o něž opřel své rozhodnutí správní orgán prvního stupně, stanoví § 149 odst. 4 správního řádu povinnost vyžádat si od orgánu nadřízeného dotčenému orgánu potvrzení nebo změnu zákonného stanoviska.“ Z uvedeného je zřejmé, že vypořádání jednotlivých odvolacích námitek (včetně těch, které směřují proti obsahu závažného stanoviska) je vždy úkolem odvolacího orgánu. Potvrzující stanovisko totiž představuje pouze podklad rozhodnutí. Jelikož se ovšem jedná o podklad odborný, lze jistě některé odvolací námitky vypořádat odkazem na něj – tj. například učinit závěr, že námitka je nedůvodná proto, že z odborného podkladu plyne opak (s uvedením konkrétních úvah, které tento závěr potvrzují). Za nezákonný proto nelze bez dalšího označit postup žalovaného spočívající v tom, že v reakci na odvolací námitky směřující proti obsahu závažného stanoviska zrekapituloval závěry závažného stanoviska a následného potvrzujícího (přezkumného) stanoviska. Z hlediska požadavku na vypořádání odvolacích námitek není podstatná zvolená forma, nýbrž to, zda byl vyslovena jasná úvaha, proč nebyla námitka shledána důvodnou.
44. Lze uzavřít, že obava žalobců a) a b) a osob zúčastněných na řízení II) a III) ohledně nemožnosti přezkoumání závazných stanovisek je zcela lichá. Soudní přezkum závazných stanovisek je nejen možný (viz § 75 odst. 2 s. ř. s.), ale také účinný (a to zvláště v případě, kdy soud rozhoduje ve lhůtě 90 dnů). Nelze přisvědčit ani další argumentaci žalobců a) a b) a osob zúčastněných na řízení II) a III) dovozující, že dotčené orgány závaznými stanovisky fakticky rozhodují o povolení hornické činnosti, aniž by byl umožněn přezkum jejich závazných stanovisek. Kromě toho, že přezkum závazných stanovisek je možný (a to jak v rámci soustavy správních orgánů postupem podle § 149 odst. 5 správního řádu, tak soudem na základě § 75 odst. 2 s. ř. s.), premisa, že by stanovení dobývacího prostoru presumovalo následné povolení hornické činnosti, je zcela mylná. Ze stanovení dobývacího prostoru rozhodně neplyne žádné právo žadatele

provádět hornickou činnost, ani nárok či legitimní očekávání, že bude hornická činnost ve stanoveném dobývacím prostoru povolena.

45. Co se týče samotné zákonnosti závazných stanovisek, soud se nejprve zabýval souhrnně některými otázkami, které jsou pro jednotlivá závazná stanoviska společné. Teprve posléze soud přezkoumal jednotlivá závazná stanoviska.

V.C Upřednostnění soukromého zájmu před zájmem veřejným

46. V obecné rovině se musí soud také vyjádřit k četným námitkám poukazujícím na to, že Obvodní báňský úřad, žalovaný či Ministerstvo životního prostředí při vydávání stanoviska EIA upřednostnili soukromý zájem žadatele na těžbě šterkopísku před veřejným zájmem na dodávce pitné vody pro obyvatelstvo. Tyto námitky považuje soud za nedůvodné a argumentaci žalobců za zavádějící.
47. V prvé řadě platí, že zájem na řádném využívání nerostného bohatství je zájmem veřejným. Jak uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 6. 5. 2009, č. j. 4 As 68/2008-138 (publikován pod č. 2254/2011 Sb.NSS), i když je hornická činnost prováděna v rámci podnikatelské činnosti, je též naplněním veřejného zájmu státu na využívání nerostného bohatství.
48. Optikou žalobců by navíc bylo možné také zájem na zásobování obyvatelstva pitnou vodou označit za soukromý zájem provozovatele vodovodu – tj. žalobce e). Ten tento zájem také naplňuje v rámci své podnikatelské činnosti, tj. mimo jiné s cílem dosažení zisku. Je zřejmé, že takovýto pohled je nepřipustně zjednodušující. Jak zásobování obyvatelstva pitnou vodou, tak těžba nerostných surovin jsou primárně veřejným zájmem. Realizují-li tyto veřejné zájmy soukromé subjekty, pochopitelně do realizace promítají také své zájmy soukromé, nicméně nutně při respektování veřejnoprávní regulace, která zaručuje, že veřejný zájem nebude upozaděn na úkor zájmu soukromého.
49. Lze tedy shrnout, že v daném případě se na obou stranách setkávají dva různé veřejné zájmy. Ve skutečnosti ovšem nejde ani o žádný střet těchto zájmů, který by ústil v upřednostnění jednoho z nich. Správní orgány totiž vystavely svá rozhodnutí na závěru o tom, že veřejný zájem na zásobování obyvatelstva pitnou vodou nebude záměrem nijak dotčen, přičemž obsah správního spisu, se kterým se mohl soud seznámit, tento závěr podporuje. Jak bude ovšem podrobněji uvedeno níže, správní spis vyžaduje podstatné doplnění, a soud proto tento úsudek činí na základě předběžného posouzení, byť opřeného zejména o komplexní, logicky konzistentní a přesvědčivý znalecký posudek prof. Landy (k hodnocení jednotlivých odborných stanovisek včetně tohoto znaleckého posudku viz dále).

V.D Stanovení dobývacího prostoru v aktivní zóně záplavového území

50. Žalobci namítají mimo jiné porušení § 67 vodního zákona.
51. Podle § 67 odst. 1 vodního zákona platí, že v aktivní zóně záplavových území se nesmí umísťovat, povolovat ani provádět stavby s výjimkou vodních děl, jimiž se upravuje vodní tok, převádějí povodňové průtoky, provádějí opatření na ochranu před povodněmi nebo která jinak souvisejí s vodním tokem nebo jimiž se zlepšují odtokové poměry, staveb pro jímání vod, odvádění odpadních vod a odvádění srážkových vod a dále nezbytných staveb dopravní a technické infrastruktury, zřizování konstrukcí chmelnic, jsou-li zřizovány v záplavovém území v katastrálních územích vymezených podle zákona č. 97/1996 Sb., o ochraně chmele, ve znění pozdějších předpisů, za podmínky, že současně budou provedena taková opatření, že bude minimalizován vliv na povodňové průtoky; to neplatí pro údržbu staveb a stavební úpravy, pokud nedojde ke zhoršení odtokových poměrů.
52. Podle § 67 odst. 2 vodního zákona je v aktivní zóně dále zakázáno

- a) těžit nerosty a zeminu způsobem zhoršujícím odtok povrchových vod a provádět terénní úpravy zhoršující odtok povrchových vod,
b) skladovat odplavitelný materiál, látky a předměty,
c) zřizovat oplocení, živé ploty a jiné podobné překážky,
d) zřizovat tábory, kempy a jiná dočasná ubytovací zařízení; to neplatí pro zřizování táborů sestávajících pouze ze stanů, které byly před stanovením aktivní zóny záplavového území v tomto místě zřizovány a které lze v případě povodňového nebezpečí neprodleně odstranit.
53. Ve vztahu k projednávané věci je nutno v první řadě zdůraznit, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím o umístění, povolení ani provádění stavby. Stanovení dobývacího prostoru má pouze podobný charakter jako územní rozhodnutí, nicméně nejedná se o rozhodnutí o umístění stavby, a tudíž na ně nedopadá § 67 odst. 1 vodního zákona. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že součástí širšího záměru je také vybudování určitých staveb (zázemí). Tyto stavby nejsou předmětem nyní napadeného rozhodnutí. Možnost umístění či povolení těchto doprovodných staveb bude předmětem jiných řízení, jejichž výsledek bude samostatně podléhat soudnímu přezkumu. Samotná těžba bez realizace jakýchkoliv staveb pojmově vyloučena není, přičemž tato skutečnost je postačující pro učinění závěru, že napadené rozhodnutí věnující se pouze a jen stanovení dobývacího prostoru není v rozporu s § 67 odst. 1 vodního zákona.
54. Stejně tak není předmětem napadeného rozhodnutí ani skladování zeminy či zbytků vytěženého materiálu. Podobně jako v případě doprovodných staveb se i této otázce sice například stanovisko EIA věnuje, nicméně v této části nejde o podklad napadeného rozhodnutí, nýbrž o podklad pro rozhodnutí, která budou na napadené rozhodnutí navazovat. Tato rozhodnutí budou taktéž podléhat samostatnému soudnímu přezkumu. Samotná těžba bez skladování odplavitelného materiálu, látek a předmětů (např. jejich okamžitým odvozem) pojmově vyloučena není, přičemž tato skutečnost je postačující pro učinění závěru, že napadené rozhodnutí věnující se pouze a jen stanovení dobývacího prostoru není v rozporu s 67 odst. 2 písm. b) vodního zákona.
55. Na posuzovaný případ tak přímo dopadá pouze § 67 odst. 2 písm. a) vodního zákona. Pro účely tohoto ustanovení přitom není potřeba, aby byly záměrem zlepšeny odtokové poměry [jak se domáhá žalobce u)], nýbrž aby nebyl zhoršen odtok povrchových vod. Závěr žalovaného i některých dotčených orgánů, že k takovému zhoršení nedojde, ovšem nemá oporu ve správním spise. Základním podkladem pro tento závěr totiž mělo být zhodnocení proudění povodňových vod z roku 2008 zpracované společností Pöyry Environment a.s., které mělo být součástí dokumentace vlivů záměru na životní prostředí. Tato dokumentace přitom měla být na základě § 9b odst. 5 zákona o posuzování vlivů zařazena mezi podklady rozhodnutí. Jestliže tak Obvodní báňský úřad ani žalovaný nepostupovali, nemají jejich závěry oporu ve správním spise.
56. Tento nedostatek nelze považovat za zhojený odkazem na webové stránky www.cenia.cz v prvostupňovém rozhodnutí. Podklady pro rozhodnutí musí být součástí (popřípadě přílohou) správního spisu (viz § 17 odst. 1 správního řádu). Alternativně lze v některých případech určitou skutečnost zachytit v protokolu, který je učiněn součástí správního spisu. V každém případě musí být z obsahu správního spisu jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán bude při rozhodování vycházet (a to ještě před vydáním rozhodnutí). Pouze v takovém případě mohou účastníci realizovat své právo seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim (viz § 36 odst. 3 správního řádu). Chce-li správní orgán vycházet z obsahu internetových stránek, musí v první řadě jejich obsah zachytit (tiskem nebo uložením na elektronický nosič dat) a učinit součástí správního spisu, aby je bylo možné jako podklad pro rozhodnutí využít, aby se k němu mohli účastníci vyjádřit a aby bylo možné následně ověřit správním orgánem zjištěný skutkový stav (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, nebo ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016-30).

57. Pojem „dokumentace“ užitý v § 9b odst. 5 zákona o posuzování vlivů je legislativní zkratkou pro dokumentaci vlivů záměru na životní prostředí (viz § 6 odst. 5 zákona o posuzování vlivů). Ačkoliv zákon rozlišuje mezi samotnou dokumentací a jejími přílohami, přílohy jsou zároveň považovány za náležitost dokumentace (viz náležitosti dokumentace dle Přílohy č. 4 zákona o posuzování vlivů). Pojmem dokumentace dle § 9b odst. 5 zákona o posuzování vlivů se tak podle názoru soudu rozumí dokumentace vlivů záměru na životní prostředí včetně příloh – tj. dalších podkladů pořízených pro účely této dokumentace. Nemůže být přitom činěn rozdíl mezi podklady, které jsou pořízeny s předstihem a připojeny přímo k dokumentaci, a podklady, které jsou v rámci procesu EIA pořízeny dodatečně. Všechny takové podklady, které jsou opatřeny na podporu dokumentace, je nutno považovat za její přílohy. Všechny ve svém souhrnu pak tvoří podklad pro navazující řízení ve smyslu § 9b odst. 5 zákona o posuzování vlivů. Tento podklad pak musí být učiněn součástí správního spisu v navazujícím řízení. Pokud jej správní orgán opatří z internetových stránek www.cenia.cz, musí tak učinit v souladu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.
58. Pro úplnost soud poznamenává, že uvedené pochybení částečně zhojil sám žadatel, když Obvodnímu báňskému úřadu zaslal některé podklady, které byly přílohou stanoviska EIA. Tím je učinil součástí správního spisu a mohli se s nimi seznámit ostatní účastníci řízení v průběhu správního řízení a posléze i soud. To ovšem není případ výše uvedeného zhodnocení proudění povodňových vod, které se součástí správního spisu nestalo ani jako důsledek aktivity jiných osob.
59. Soud tedy nemůže vyhodnotit, zda v daném konkrétním případě došlo ke stanovení dobývacího prostoru v rozporu s § 67 odst. 2 písm. a) vodního zákona. Soud se však může vyjádřit k některým obecným otázkám, týkajícím se primárně interpretace daného ustanovení a nikoliv jeho aplikace na konkrétní skutkovou situaci.
60. Je-li zákonnou podmínkou pro těžbu nerostů nezhoršení odtoku povrchových vod, pak tuto podmínku je nutno vykládat s ohledem na smysl daného ustanovení. Je zcela zřejmé, že cílem uvedeného ustanovení je zabránit činnostem, které by mohly přivodit z hlediska dopadů povodní horší situaci, než jaká hrozí v případě zachování dosavadního stavu. Zhoršením odtoku povrchových vod je tedy myšleno zhoršení povodňové situace. Pokud z odborného hlediska představuje vyhloubený prostor (který není zcela zatopený vodou) v důsledku zvýšení retenční schopnosti terénu z hlediska povodňového stavu pozitivní důsledek, pak tento stav nelze považovat za zhoršení odtoku povrchových vod ve smyslu § 67 vodního zákona. V opačném případě by byl zákon aplikován z odborného hlediska zcela proti jeho smyslu, byť z čistě jazykového hlediska hovoří toliko o zhoršení odtoku, bez ohledu na reálný dopad záměru na řešení povodňové situace. Jakkoliv zadržování vody vede ke snížení odtoku (resp. spíše rozlivu), v případě že je tento důsledek pro řešení povodňové situace pozitivní, nelze hovořit o zhoršení odtoku povrchových vod ve smyslu § 67 vodního zákona. Tento závěr však soud již nemůže dále promítnout na nyní projednávanou věc, neboť správní spis neobsahuje pro tyto účely klíčový podklad, který měl být již podkladem napadeného rozhodnutí a s nímž měli mít možnost seznámit se účastníci správního řízení před vydáním napadeného rozhodnutí.

V.E Stanovení dobývacího prostoru v chráněné oblasti přirozené akumulace vod

61. Žalobci dále namítají, že stanovení dobývacího prostoru v CHOPAV není s ohledem na § 28 odst. 2 písm. e) vodního zákona, podle něhož se v CHOPAV v rozsahu stanoveném nařízením vlády zakazuje mimo jiné těžit nerosty povrchovým způsobem nebo provádět jiné zemní práce, které by vedly k odkrytí souvislé hladiny podzemních vod. Uvedeným prováděcím nařízením je nařízení vlády č. 85/1981 Sb., o chráněných oblastech přirozené akumulace vod Chebská pánev a Slavkovský les, Severočeská křída, Východočeská křída, Polická pánev, Třeboňská pánev a Kvartér řeky Moravy. Toto nařízení ve svém § 2 odst. 1 písm. e) bod 1. stanoví, že se v chráněných vodohospodářských oblastech mimo jiné zakazuje těžit nerosty povrchovým

způsobem nebo provádět jiné zemní práce, které by vedly k odkrytí souvislé hladiny podzemních vod. Zároveň však dodává, že tento zákaz se nevztahuje na těžbu štěrků, písků a štěrkopísků, budou-li časový postup a technologie těžby přizpůsobeny možnostem následného vodohospodářského využití prostoru ložiska.

62. Z výše uvedeného je patrné, že vodní zákon nezakazuje těžbu v CHOPAV absolutně, nýbrž zmocnil vládu k tomu, aby stanovila nařízením rozsah tohoto zákazu. Vláda pak plně v mezích tohoto zákonného zmocnění stanovila, že těžba štěrkopísků je v daných oblastech přípustná za splnění podmínky budoucí vodohospodářské využitelnosti prostoru ložiska. Tato úprava je zjevně výsledkem odborného posouzení obecné závadnosti těžby štěrkopísku na vodní zdroje (což odpovídá i závěrům znalce prof. Landy, který poukazuje na řadu případů bezproblémové koexistence těžby štěrkopísku a jímání pitné vody – viz dále).
63. Pokud jde o navržený způsob využití budoucího jezera po ukončení těžby pro závlahy, pak soud musí konstatovat, že se jedná o vodohospodářské využití, čímž je nutno považovat podmínku § 2 odst. 1 písm. e) bodu 1. nařízení vlády č. 85/1981 Sb. za splněnou.
64. Nabízí se pochopitelně otázka, zda není možné lépe naplňovat cíle vodního zákona a vodu z těžebního jezera využít vhodněji, tj. jako zdroj pitné vody. Avšak v situaci, kdy žalobce e) v jiných případech těžbu štěrkopísku podporuje a požaduje, aby bylo umožněno následné využití těžebního jezera jako zdroje pitné vody, kdežto v posuzovaném případě o takové využití nejeví žádný zájem, nelze navržený způsob využití pro závlahy považovat za pouhou snahu formálně naplnit literu zákona. Ostatně budoucí využití jako zdroje pitné vody tím rozhodně není vyloučeno a při následném rozhodování o povolení nakládání s těmito vodami může být tato varianta vodoprávním úřadem zvážena a promítnuta do výsledného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí rozhodně nelze považovat za rozhodnutí, které by žadatele opravňovalo k nakládání s těmito povrchovými vodami po ukončení těžby, nebo které by omezovalo žadatele, správní orgány či jiné osoby v možnostech, jakým způsobem bude s těmito povrchovými vodami nakládáno.
65. Soud se navíc ztotožňuje se závěrem oponentního posouzení AQD-envitest z prosince 2012, podle něhož ani nebylo nutné dokládat projekt využívání vody z těžebního jezera pro závlahy z důvodu, že jezero bude samo o sobě součástí útvaru podzemní vody a již samotným jímáním vody z vodního zdroje Bzenec-Komplex bude těžební jezero vodohospodářsky využíváno. Tomu plně odpovídají i úvahy znalce prof. Landy, že využívání těžebních jezer k umělé infiltraci zdrojů podzemní vody, nebo dokonce budování vodních děl čistě za tímto účelem je vhodným způsobem zajištění vydatnosti vodních zdrojů.
66. V každém případě je nutno zdůraznit, že voda v těžebním jezeře je voda povrchová a nevztahuje se na ni úprava obsažená v § 29 vodního zákona. Na druhou stranu lze z tohoto ustanovení dovodit, že budoucí vodohospodářské využití nesmí ohrozit vydatnost zdroje podzemní vody. V tomto směru by byly žalobní námitky směřující k ohrožení vydatnosti vodního zdroje případné, ovšem pouze za předpokladu, že by ohrožení vydatnosti vodního zdroje v důsledku čerpání vody pro závlahy mělo oporu ve skutkových zjištěních.
67. V obecné rovině lze konstatovat, že samotná existence CHOPAV v dotčené lokalitě nebrání bez dalšího stanovení dobývacího prostoru. Je však nutno posuzovat konkrétní dopady budoucího vodohospodářského využití těžebního jezera na vodní zdroj. Hodnocení této otázky se přitom v nyní posuzované věci odvíjí od celkového hodnocení hydrogeologických poměrů v daném území, k němuž se soud souhrnně vyjádří níže.

V.F Stanovení dobývacího prostoru v ochranném pásmu vodního zdroje

68. Žalobci dále nezákonnost napadeného rozhodnutí dovozují ze skutečnosti, že dobývací prostor byl stanoven v ochranném pásmu vodního zdroje II. stupně.

69. Podle § 30 odst. 8 vodního zákona v ochranném pásmu I. a II. stupně je zakázáno provádět činnosti poškozující nebo ohrožující vydatnost, jakost nebo zdravotní nezávadnost vodního zdroje, jejichž rozsah je vymezen v opatření obecné povahy o stanovení nebo změně ochranného pásma.
70. Z citovaného ustanovení je patrné, že samotná existence ochranného pásma vodního zdroje v dotčené lokalitě nebrání bez dalšího stanovení dobývacího prostoru. Je nutno posuzovat konkrétní dopady dobývacího prostoru na vodní zdroj. Toto odborné posouzení se primárně odvíjí od vyhodnocení hydrogeologických poměrů v daném území. Potencialita ohrožení vydatností, jakosti nebo zdravotní nezávadnosti vodního zdroje je otázkou odbornou, nikoliv právní. Otázce, nakolik byl skutkový stav k této problematice zjištěn dostatečně a vyhodnocen v souladu s odbornými podklady (přínejmenším těmi, s nimiž se soud mohl seznámit), se bude soud věnovat podrobněji níže.

V.G. Hodnocení podkladů pro posouzení hydrogeologických poměrů

71. Soud v první řadě opakuje, že vyhodnocení vlivu těžby šterkopísku na zdroj vody Bzenec – komplex je otázkou odbornou. Ani Obvodní báňský úřad, ani žalovaný, ani soud si o této otázce nemohou učinit úsudek vlastní. V rámci procesů vydávání závazných stanovisek a v rámci samotného správního řízení o stanovení dobývacího prostoru byla k této otázce předložena celá řada odborných podkladů (odborná vyjádření, matematické modely, posudek znaleckého ústavu, znalecký posudek znalce, závazná stanoviska dotčených správních orgánů, stanoviska jiných správních orgánů). Úkolem správních orgánů bylo všechny tyto podklady řádně vyhodnotit. Při hodnocení podkladů přitom musely zohlednit skutečnost, že pouze znalecký posudek s doložkou dle § 127a o. s. ř. může mít váhu znaleckého posudku (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 206/2014-48). Takovým znaleckým posudkem je pouze znalecký posudek prof. Landy. Všechny ostatní posudky (bez ohledu na to, jakou erudicí, kvalifikací či autorizací jejich zpracovatelé disponují, tj. včetně posudku znaleckého ústavu GEOTest, a. s.) mají povahu listinného důkazu. Toto rozlišování není pouhým formalismem, neboť je nutno vzít v úvahu například to, že připojením doložky dle § 127a o. s. ř. znalec své závěry prezentuje s plným vědomím trestněprávních důsledků nepravdivého znaleckého posudku.
72. Uvedené neznamena, že by jediný znalecký posudek předložený ve správním řízení musel být brán jako neochvějný základ pro odborná skutková zjištění. Správní orgány musí i tak hodnotit jeho úplnost a věrohodnost mimo jiné s ohledem na jiné podklady. I z „pouhých“ listinných důkazů mohou vyplynout natolik závažné pochybnosti o správnosti znaleckého posudku, které mohou vyvolat potřebu provedení výslechu znalce či dokonce vyžádání revizního znaleckého posudku (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2015, sp. zn. 21 Cdo 4543/2014, nebo ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. 22 Cdo 1290/2007, dostupné na www.nsoud.cz). V projednávané věci ovšem taková skutečnost podle názoru soudu nenastala a provedení revizního znaleckého posudku za daného skutkového stavu nebylo potřebné.
73. V první řadě, situace není taková, že by na jedné straně stál osamocený znalecký posudek prof. Landy a na straně druhé celá řada listinných důkazů s opačným, odborně zdůvodněným stanoviskem. Kromě toho, že znalecký posudek prof. Landy je plně v souladu s odbornými podklady, které byly opatřeny v průběhu procesu EIA, znalec předkládá zcela jasně a srozumitelně jednotlivá východiska a obecné odborné závěry a přehledně z těchto východisek a závěrů činí konkrétní závěry pro posuzovaný případ. Byť se jedná o obsáhlý posudek, je i soud jakožto laik v posuzované otázce schopen po jeho prostudování jasně identifikovat klíčové úvahy, na nichž závěry znalce stojí. Kromě toho prof. Landa také přehledně uvádí, z jakého důvodu jsou podle něj oponentní stanoviska (včetně např. posudku znaleckého ústavu GEOTest, a. s.) chybná. Soud se přitom po prostudování všech odborných podkladů přiklonil na stranu

prof. Landy především v klíčové otázce, a sice výběru vstupních dat, která v zásadě rozhodují o konečných závěrech.

74. Jestliže pro danou oblast byl v roce 1983 proveden nejrozsáhlejší průzkum, jehož data nebyla dosud podobně rozsáhlým průzkumem zpochybněna (viz např. dílčí závěry znalce na straně 20 znaleckého posudku prof. Landy), není důvod takto získaná bohatá data nevyužít pro odborné posouzení vlivu těžby šterkopísku v dotčené lokalitě na podzemní vody, zejména pak na vodní zdroj Bzenec-Komplex. Jakkoliv se matematické modelování může jevit s ohledem na vědecký pokrok pro laika na první pohled jako přesnější, než predikce odborníků, logicky je zcela závislé na vstupních datech. Při existenci znaleckého posudku, který zcela jasně tato vstupní data zpracovává za použití vlastní analýzy a analogie, je však úloha matematického modelu spíše doplňková. Ve zkratce lze totiž říci, že matematický model, který vychází ze vstupních dat, která potvrzuje prof. Landa, se shoduje s jeho závěry, a matematický model, který vychází z odlišných vstupních dat, se s závěry prof. Landy rozchází.
75. Posudky, modely a vyjádření, které neshledávají negativní vliv těžby šterkopísku na vodní zdroj, vycházejí primárně z výsledků průzkumu z roku 1983 (s podporou vlastních, podstatně méně rozsáhlých analýz). Klíčovým závěrem, který se pak promítá do vlivu těžby na vodní zdroj, je velmi zjednodušeně závěr o tom, že podstatná část vody ve vodním zdroji je získávána infiltrací z povrchových vod (řeky Moravy, Nové Moravy a dalších vodotečí). Posudky, modely a vyjádření předkládající opačný postoj pak vycházejí pouze z vlastních analýz (opět podstatně méně rozsáhlých ve srovnání s průzkumem z roku 1983) či názorů odborníků. Na základě těchto dat pak dospívají k závěru (opět velmi zjednodušeně), že převážná část vody ve vodním zdroji je tvořena podzemními vodami.
76. Při srovnání vstupních dat, která podporují ten či onen závěr o vlivu těžby na vodní zdroj, musí soud dát za pravdu znalci prof. Landovi, že aktuálně není dán žádný důvod rozsáhlá data z roku 1983 nevyužít. Soud si jistě dovede představit skutečnosti, které by od té doby mohly významně změnit hydrogeologické podmínky v daném území (například tvrzená, nicméně ničím nedoložená kolmatace dna řeky Moravy), avšak žádné takové skutečnosti nebyly prokázány. Za směrodatné rozhodně nelze brát stanovisko Ing. Vacka, který původní rozsáhlý průzkum v roce 1983 prováděl a nyní své původní závěry bez provedení průzkumu, který by měl obdobnou vypovídací hodnotu, zpochybňuje v zásadě prostým konstatováním opačných závěrů.
77. Soud má za to, že za dané situace není důvod, aby podrobnější hydrogeologický průzkum pro ověření dat z roku 1983 prováděl na vlastní náklady žadatel nebo aby jejich provedení zajistily správní orgány. Ty musejí vycházet ze zcela zřetelně vyjádřeného závěru znaleckého posudku prof. Landy, že data z roku 1983 mají nadále nejvyšší vypovídací hodnotu. I v této otázce se pochopitelně může důkazní situace v dalším řízení změnit, nicméně pokud oponentní stanoviska chtějí vyvracet data z roku 1983, musejí případně adekvátním způsobem tato data zpochybnit. Oponentní vyjádření přitom tato data spíše pouze ignorují a jejich závěry tak mohou mít význam pouze v případě, že by se prokázalo, že ona vstupní data, na nichž je jejich posouzení založeno, jsou správná. S ohledem na závěry prof. Landy musí soud konstatovat, že taková skutečnost v posuzované věci rozhodně prokázána nebyla.
78. Opačný závěr nelze učinit ani na základě principu předběžné opatrnosti či jiných žalobci uváděných principů. Odpovídají-li provedená posouzení vlivů záměru aktuálním standardům vědeckého poznání, není důvod klást na ně v konkrétním případě vyšší požadavky jen proto, že je záměr terčem silného odporu dotčených osob a veřejnosti. Oponentům totiž nic nebrání v tom, aby si sami opatřili podklady, které by snad na základě aktuálního vědeckého poznání bylo možné hodnotit jako nadstandardní z hlediska kvality či kvantity použitých metod a vstupních dat. Ochrana zdroje pitné vody je veřejným zájmem v každém případě. Jestliže lze na základě odborných podkladů získaných pomocí standardních odborných postupů učinit závěr o tom, že k ovlivnění kvality ani kvantity podzemních vod v důsledku záměru nedojde, pak bylo

principu předběžné opatrnosti učiněno zadost. Právě opatřením takových podkladů, na základě kterých bylo možné hodnotit možná rizika záměru, totiž správní orgány tento princip naplňují. Nutno poznamenat, že žalobci porušení principu předběžné opatrnosti fakticky nedovozují ze skutkového stavu, který vzal žalovaný za prokázaný, nýbrž na základě skutkového stavu, který považují oni za skutečný. Spor o soulad postupu žalovaného s uvedeným principem tudíž není sporem právním, nýbrž opět sporem skutkovým, odvíjejícím se i v tomto případě opět od posouzení hydrogeologických poměrů v daném území.

79. Stejně tak se od hodnocení hydrogeologických poměrů odvíjí posouzení rizik spojených s povodněmi. Platí-li premisa o převážné dotaci vodního zdroje Bzenec-Komplex infiltrací z Nové Moravy a koryta řeky Moravy, pak žalobci tvrzená výměna vody v těžebním jezeře za vodu nepředvídatelné kvality při povodních nepředstavuje zvýšené riziko pro vodní zdroj, a to ze dvou důvodů. V první řadě infiltrace z těžebního jezera nepředstavuje významnou dotaci vodního zdroje. V druhé řadě pak tatáž povodňová voda bude proudit řekou Moravou a do vodního zdroje bude infiltrovat primárně z ní. Ochrana vodního zdroje Bzenec-Komplex, stejně jako všech jiných vodních zdrojů se tedy musí soustředit na zajištění kvality povrchových vod, v tomto případě zejména vod v řece Moravě, a to i při mimořádných situacích, jakými jsou povodně (viz též znalecký posudek prof. Landy).
80. Podobně se od hodnocení hydrogeologických poměrů odvíjí posouzení funkčnosti a vlivu hydraulické bariéry (i tu lze navíc považovat za projev principu předběžné opatrnosti). Je-li vliv těžby na kvalitu a kvantitu vodního zdroje Bzenec-Komplex minimální, jeví se jako zcela adekvátní také závěry prof. Landy ohledně vlivu hydraulické bariéry. Zejména tvrzení žalobců o snížení vydatnosti vodního zdroje odporuje zjištění, že z dané oblasti do vodního zdroje voda prioritně neinfiltuje. Ačkoliv některé posudky tvrdí opak, soud považuje z výše uvedených důvodů závěry těchto posudků zejména s ohledem na znalecký posudek prof. Landy za vyvrácené.
81. Soud nepovažuje za důvodné námitky, že správní orgány nepřihlédly k oponentním odborným stanoviskům. Správní orgány k nim přihlédly a řádně je spolu s dalšími podklady vyhodnotily (respektive k řádnosti vyhodnocení je nutno učinit výhradu s ohledem na podklady, které správní spis neobsahuje a obsahovat má – viz dále). Správně vyhodnotily také obsah stanovisek České geologické služby. Tu lze v daném případě považovat za jedno z celé řady dalších odborných míst, která se k věci vyjadřovala. Na rozdíl od některých jiných se však nejedná o podrobné elaboráty odůvodňující metodologii, vstupní data a opírající své závěry o odbornou literaturu. Jedná se spíše o stručnější odborná vyjádření vznášející pochybnosti o některých studiích. Tyto pochybnosti jsou prezentovány formou vyjádření určitých nejistot, které podle České geologické služby některé studie ponechávají. Tyto nejistoty (pochybnosti) však lze podle názoru soudu považovat za odstraněné přinejmenším na základě znaleckého posudku prof. Landy, v němž lze na všechny výtky nalézt jasnou odpověď podloženou vstupními daty i odborným hodnocením. Za této situace, disponovaly-li správní orgány tímto posudkem, který měl jako jediný charakter znaleckého posudku a který nevykazoval žádné formální nedostatky, lze považovat za adekvátní jejich závěr, že stanoviska České geologické služby prakticky nic nového nepřinášejí a hydrogeologické poměry v daném území lze mnohem odpovědněji posoudit na základě ostatních podkladů.
82. Nutno také zdůraznit, že oponentní odborná stanoviska se ve velké míře zcela nepřipustně vyjadřují k otázkám právním. Na místo toho, aby tito odborníci hodnotili toliko faktický vliv těžby šterkopísku na vodní zdroj (tj. odborné otázky hydrogeologické), v řadě případů hodnotí přípustnost stanovení dobývacího prostoru s ohledem na jednotlivá zákonná omezení (tj. otázky právní). Toto hodnocení ovšem přísluší výlučně správním orgánům (ať již dotčeným orgánům či správním orgánům rozhodujícím ve věci samé). Ty musejí své závěry formulovat na základě odborných podkladů, ale za odborný podklad lze považovat pouze skutečné odborné

stanovisko, tj. tvrzení odborníka o skutkovém stavu z hlediska hydrogeologie, nikoliv jeho právní názor.

83. Zpochybňují-li žalobci metodu analogie použitou mimo jiné také prof. Landou, soud k tomu poznamenává, že nebyl předložen žádný vědecký argument, který by mohl dát žalobcům za pravdu. Prof. Landa používá srovnání zejména pro hodnocení rizik těžby štěrkopísku v blízkosti vodního zdroje, přičemž pro tyto účely se tato metoda jeví jako adekvátní. Podobně si pro hodnocení rizik vyžádalo srovnávací informace také Ministerstvo životního prostředí při přezkumu závazného stanoviska vodoprávního úřadu (viz str. 12 stanoviska ze dne 5. 8. 2019, č. j. MZP/2019/570/811). Ze získaných dat je patrné, že koexistence těžby štěrkopísku a jímání pitné vody je obecně bezproblémová. Prof. Landa dokonce předkládá jasné argumenty a podklady, z nichž plyne, že umělá vodní díla mohou být pro zdroj podzemní pitné vody přínosem, neboť může být v důsledku umělé infiltrace zvýšena jeho vydatnost. Jakkoliv se tedy žalobci snaží navodit dojem, že těžba štěrkopísku v blízkosti vodního zdroje je obecně extrémním rizikem pro vydatnost či zdravotní nezávadnost vodního zdroje, zkušenosti ukazují, že tomu tak rozhodně není. Pokud by soud vycházel toliko z argumentace účastníků řízení, mohl by snadno podlehnout dojmu, že se skutečně jedná o vysoce rizikový záměr. Po prostudování odborných podkladů však musí (již jako poučený laik) konstatovat, že takový prvotní pohled je zcela lichý.
84. S posouzením hydrogeologických poměrů úzce souvisí také hodnocení možných rizik. V této otázce se soud přiklání k názoru, že je nutno posuzovat spíše běžná rizika, jejichž pravděpodobnost není zanedbatelná (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 225/2018-116). Také v případě hodnocení rizik proto soud považuje za zcela příléhavé závěry prof. Landy. Poukazovali-li někteří odpůrci záměru na možnost pádu cisterny s pesticidy do těžebního jezera, pádu letadla, teroristického útoku apod., tato rizika řadí soud do kategorie zcela nepravděpodobných situací, které nemohou hrát při posuzování vlivu záměru žádnou roli. Soud považuje za zcela adekvátní, byl-li jako nejvýznamnější riziko vyhodnocen únik ropných látek, a to v rozsahu dvou plných nádrží nákladních automobilů (v případě jejich kolize v místě dobývacího prostoru). S ohledem na závěry prof. Landy má soud za to, že taková situace (obecně představující riziko pro životní prostředí) nepovede k ohrožení vodního zdroje Bzenec – Komplex. Odkaz na skutečnost, že v bezprostřední blízkosti vodního zdroje vede silnice I. třídy, kde je podobné riziko výrazně vyšší (nutno podotknout, že pokud by soud zvažoval možnost havárie cisterny s pesticidy, mnohem pravděpodobněji by k ní mohlo dojít na silnici I. třídy než v prostoru lomu), je podle názoru soudu zcela příléhavý. Možná rizika záměru nelze hodnotit pouze izolovaně, nýbrž také ve světle stávajících rizik.
85. Taktéž splnění podmínek § 2 odst. 1 písm. e) bod 1. nařízení vlády č. 85/1981 Sb. se odvíjí od hodnocení hydrogeologických poměrů. Pokud nebudou závěry znalce prof. Landy vyvráceny, pak bude nutno považovat za splněné také podmínky § 2 odst. 1 písm. e) bod 1. nařízení vlády č. 85/1981 Sb. Závěrům prof. Landy totiž plně odpovídá doplnění hydrogeologické studie AQUATEST 2015 (dále jen „studie AQUATEST 2015“) zaměřené mimo jiné na otázku možnosti ohrožení vydatnosti vodního zdroje Bzenec-Komplex v důsledku zamýšleného budoucího vodohospodářského využití těžebního jezera pro závlahy. Závěr o vyloučení možnosti ohrožení vydatnosti vodního zdroje je plně v souladu s hodnocením problematiky proudění podzemních vod a infiltrace povrchových vod ze strany prof. Landy.
86. Jak však soud naznačil výše, hodnocení podkladů k hydrogeologické situaci v posuzovaném území nelze přezkoumat zcela a soud musí ve vztahu ke komplexnosti hodnocení této situace ze strany správních orgánů učinit výhradu. Soud již výše podrobněji zdůvodnil, že mezi podklady pro rozhodnutí správních orgánů bylo nutno zařadit celou dokumentaci EIA k posuzovanému záměru. Správní orgány tak neučinily, a ačkoliv se může na první pohled zdát, že z hlediska hydrogeologických poměrů bylo jejich pochybení napraveno, neboť do správního spisu žadatel předložil studii AQUATEST 2015, takový závěr nelze učinit hned ze dvou důvodů. Zprv

nelze přehlédnout, že tato studie není studií, která byla podkladem pro stanovisko EIA, neboť byla vypracována až po jeho vydání (podkladem zřejmě byla studie z roku 2012). Kromě toho z této studie (a lze se domnívat, že podobná situace bude i v případě studie z roku 2012) je zjevné, že se nejedná o samonosný podklad. Studie jasně uvádí, že se jedná toliko o doplnění hydrogeologické studie AQUATEST z roku 2010. Studie AQUATEST 2015 tudíž bez studie z roku 2010 neobstojí a nemůže být sama považována za dostatečný podklad pro stanovisko EIA a jeho přezkum (jak jeho formální dostatečnosti, tak jeho věcné správnosti a zákonnosti). S ohledem na absenci dokumentace EIA ve správním spise nelze vyhodnotit, z jakých podkladů Ministerstvo životního prostředí vlastně vycházelo – zda ze studie z roku 2010 či ze studie z roku 2012. Oponentní posouzení AQD-envitest s. ř. o. z roku 2015 uvádí jako předmět posouzení studii z roku 2012 s tím, že studie z roku 2010 je v ní uvedena v seznamu literatury (viz str. 22 oponentního posouzení), stanovisko EIA naproti tomu v odůvodnění odkazuje primárně na studii z roku 2010. V každém případě platí, že i kdyby si zdejší soud vyžádal podklady pro stanovisko EIA, nemohl by tím již napravit vadu správního řízení spočívající v tom, že správní spis neobsahoval všechny zákonné podklady a účastníci řízení se tak s těmito podklady v průběhu správního řízení nemohli seznámit při nahlížení do spisu.

87. K jednotlivým odborným námitkám tak soud souhrnně poznamenává, že prakticky na všechny lze nalézt odpověď ve znaleckém posudku prof. Landy, který soud považuje za věrohodný a přesvědčivý podklad a který má navíc jako jediný povahu znaleckého posudku. Podle názoru soudu by nebylo ani vhodné, ani přehledné reagovat na všechny dílčí námitky žalobců týkající se hodnocení hydrogeologických poměrů, tj. odborného posouzení. Tato reakce by totiž nutně musela spočívat prakticky ve zkopírování textu celého znaleckého posudku, který je sám o sobě obsáhlý. Konstatování výše učiněných hlavních závěrů znalce soud považuje za plně adekvátní a dodává, že ve znaleckém posudku prof. Landy neshledal žádné nedostatky, které by jeho závěry znevěrohodňovaly. Kromě toho je nutno poznamenat, že se důkazní situace může v dalším řízení změnit. Závěry soudu jsou tudíž logicky podmíněné tím, že chybějící podklady, které správní orgány v dalším řízení obstarají, ani případné nově získané podklady relevantním způsobem nevyvrátí především závěry učiněné prof. Landou. V současné době však soud může na základě podkladů, které měl při svém rozhodování k dispozici (tj. které byly součástí správního spisu), učinit závěr, že těžba šterkopísku ve stanoveném dobývacím prostoru při splnění požadavků dotčených orgánů nebude mít negativní dopad na vydatnost, jakost ani zdravotní nezávadnost vodního zdroje Bzenec-Komplex.

V.H Stanoviska EIA

88. S ohledem na to, že správní orgány nezařadily mezi podklady rozhodnutí dokumentaci EIA, je do určité míry omezen také věcný přezkum ověřujícího stanoviska EIA ze dne 26. 10. 2015 a stanoviska EIA ze dne 9. 3. 2015 (potažmo také verifikačního stanoviska, které ovšem žalobci principiálně nezpochybňují). I přes tento nedostatek však soudu nic nebrání v tom, aby důvodnost některých námitek věcně posoudil na základě obsahu těchto stanovisek a podkladů obsažených ve správním spise, neboť toto posouzení může mít význam pro další řízení. V případě věcných námitek týkajících se hydrogeologických poměrů a vlivů povodňových vod se však soud musí omezit pouze na odkaz na výše uvedené závěry učiněné s výhradou, že podklady, z nichž měly správní orgány vycházet a nečinily je součástí správního spisu, ani případné nové skutečnosti či nově opatřené podklady nepovedou k vyvrácení závěrů znaleckého posudku prof. Landy.
89. Soud v prvé řadě poznamenává, že níže uvedené závěry k obsahu stanoviska EIA se vztahují také k ověřujícímu stanovisku EIA, neboť to obsah stanoviska EIA fakticky přejímá (resp. jak uvádí Nejvyšší správní soud, „procesně překlápí“ - viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2019, č. j. 4 As 202/2019-87). V druhé řadě je nutno zdůraznit, že stanovisko EIA v sobě zahrnuje řadu podmínek, které jsou postupně inkorporovány do různých rozhodnutí správních

orgánů vydávaných v jednotlivých navazujících řízeních. Rozhodnutí vydané v této věci není jediným navazujícím rozhodnutím, které by v sobě zahrnovalo celé stanovisko EIA. Rozsah přezkumu stanoviska EIA je přitom limitován rozsahem přezkumu navazujícího rozhodnutí. Soudu nepřísluší posuzovat zákonnost těch částí stanoviska EIA, které se do napadeného rozhodnutí nepromítají a mají být zohledněny v jiných navazujících řízeních. Výsledky těchto řízení jsou samostatně soudně přezkoumatelné a v rámci nich soud může přezkoumat zákonnost příslušných částí stanoviska EIA, které je i v tomto případě podkladovým úkonem ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s.

90. To, že na stanovisko EIA navazují různá řízení, v rámci nichž bude záměr postupně konkretizován, se projevuje také ve skutečnosti, že různé podmínky stanoviska EIA mohou být v dané fázi různě konkrétní. Například podmínka zabezpečení přípravy monitoringu podzemních a povrchových vod je podle názoru soudu záměrně formulována obecněji, neboť navazující řízení umožňují na základě postupné konkretizace záměru monitoring specifikovat. Za logické soud považuje i to, že byla prozatím stanovena podmínka zabezpečení přípravy monitoringu. Teprve v pozdější fázi (při povolování hornické činnosti) bude na místě stanovit podmínku samotného monitoringu.
91. Podobně považuje soud za plně postačující, že stanovisko EIA stanovilo v dané fázi zatím podmínku zpracování souhrnného plánu sanace a rekultivace, tj. nikoliv podmínku provedení rekultivace konkrétním způsobem. Za vadu stanoviska EIA ani napadeného rozhodnutí proto nelze považovat nedostatky samotného plánu sanace a rekultivace. Z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí je podstatné, že tato podmínka byla splněna tím, že plán byl zpracován. Nalik jsou dílčí body tohoto plánu realizovatelné a souladné se zákonnými limity, bude posuzováno až v rámci řízení o povolení hornické činnosti. Shledají-li správní orgány (potažmo dotčené orgány) v řízení o povolení hornické činnosti nedostatky tohoto plánu, mohou žadatelé uložit jeho přepracování a případně také stanovit konkrétní podmínky sanace a rekultivace.
92. Soud poznamenává, že stanovisko EIA nelze považovat za nezákonné pouze z toho důvodu, že dříve bylo k obdobnému záměru vydáno negativní stanovisko. Kromě toho, že se nejednalo o záměr shodný (plocha i rozsah těžby byly zásadním způsobem zredukovány), také podklady se z velké části zjevně lišily, respektive pro účely nového posouzení byly přepracovány či doplněny. Ačkoliv soud nemá k dispozici veškerou dokumentaci EIA k jednotlivým posouzením, tyto závěry lze vyslovit již na základě shodných tvrzení účastníků, kteří popisují, jaké podklady (a z jakého období) byly součástí dokumentace EIA.
93. Stanovisko EIA nelze považovat za nezákonné ani z důvodu, že jeho podmínky jsou obtížně splnitelné (potažmo fakticky nesplnitelné, jak tvrdí žalobci). Cílem tohoto stanoviska totiž není posouzení realizovatelnosti záměru, nýbrž stanovení požadavků na ochranu životního prostředí, za nichž lze záměr realizovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2017, č. j. 7 As 51/2016-221). V případě, že je záměr realizovatelný jen za přísných podmínek z hlediska ochrany životního prostředí, je úkolem Ministerstva životního prostředí tyto podmínky stanovit bez ohledu na náročnost jejich splnění. Pokud není žadatel tyto podmínky schopen splnit, nemůže záměr realizovat. Kromě toho, že tuto otázku nepřísluší posuzovat Ministerstvu životního prostředí v procesu EIA, stanovením příliš přísných podmínek fakticky bránících realizaci záměru nemohou být odpůrci záměru nijak zkráceni na svých právech.
94. Co se týče nutnosti přihlížet k novým skutečnostem po skončení procesu EIA, osoba zúčastněná na řízení I) odkazuje na právní názor Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 4. 2019, č. j. 59 A 2/2019-109, který označuje za „*přístup soudní praxe*“, a zdůrazňuje, že kasační stížnost proti němu byla zamítnuta s tím, že „*kasační soud se vůči šádnému z *pregnantně* zdůvodněných právních závěrů krajského soudu nijak nevyhradil*“. Poněkud nekorektně tak opomíjí, že Nejvyšší správní soud naopak v onom navazujícím rozsudku ze dne 11. 10. 2019, č. j. 4 As 202/2019-87, uvedl následující: „*V této souvislosti je třeba korigovat názor krajského soudu, že při přezkumu procesu EIA je*

třeba v posuzované věci vycházet ze skutkového stavu v roce 2011 a 2012, tj. v době, kdy proces EIA probíhal. Jak bylo výše předesláno, podle § 75 odst. 1 s. ř. s. je totiž v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu rozhodný skutkový stav, který zde byl v době rozhodování žalovaného. Pokud pak mezi dobou, kdy proběhl proces EIA, a dobou, kdy správní orgány rozhodují v navazujícím řízení, uplyne delší doba, může se stát, že dojde k podstatné změně okolností, která bude mít za následek 4 As 202/2019 nutnost doplnit skutkový stav zjištěný v procesu EIA, popř. některé závěry přehodnotit. V nyní posuzovaném případě však taková situace, kdy by došlo k podstatné změně okolností a bylo by nutné výsledky procesu EIA přehodnotit, nenastala.“ Ostatně i sám Ministr životního prostředí v přezkumném stanovisku ze dne 4. 12. 2019, č. j. MZP/2019/430/549, na stranách 15, 19 a 20 upozornil žalovaného na to, že k případným aktuálním informacím musí v rámci svého rozhodování přihlídnout on sám.

95. Pokud jde o nové podklady, které byly získány po vydání stanoviska EIA, soud neshledal, že by žalovaný tyto podklady ignoroval. To, že je případně označil za nedostatečné, neprůkazné apod. (např. stanoviska České geologické služby) neznamená, že by je opomenul. Žalovaný vycházel z celé řady podkladů, tyto podklady ve svém souhrnu vyhodnotil a na základě nich konstatoval zjištěný skutkový stav. Jsou-li některé podklady ve vzájemném rozporu, je logické, že zjištěný skutkový stav nemůže být v souladu se všemi. Tato skutečnost nepředstavuje nezákonnost, nýbrž zcela standardní výsledek volného hodnocení důkazů, na základě něhož mohou být některé důkazy vyhodnoceny jako nepravdivé, nezákonné, neprůkazné, resp. s nedostatečnou vypovídací hodnotou.
96. Pokud však jde o nově namítané skutečnosti – změna klimatických podmínek či aktualizace Státní politiky životního prostředí, napadené rozhodnutí (ani prvostupňové rozhodnutí) na tyto skutečnosti nereaguje, ačkoliv byly jasně artikulovány v doplnění odvolání ze dne 31. 5. 2019. Namítali-li odvolatelé nové skutečnosti, které Ministerstvo životního prostředí nemělo podle nich při vydávání stanoviska EIA k dispozici, bylo povinností žalovaného se s těmito nově uváděnými skutečnostmi nad rámec stanoviska EIA vypořádat. Pokud měl žalovaný za to, že nedisponuje dostatečnými odbornými znalostmi pro to, aby na námítky erudovaně odpověděl, mohl pro tento účel požádat o doplnění přezkumného stanoviska ve světle těchto konkrétních námitek, případně o dodatečné vyjádření dotčeného orgánu, který je patřičně odborným aparátem zabezpečen.
97. Jelikož se žalovaný k uvedeným skutečnostem nevyjádřil vůbec, nepřísluší zdejšímu soudu hodnotit ani to, zda jsou tvrzené skutečnosti skutečně nové (tj. zda skutečně došlo až po vydání stanoviska EIA k tvrzené klimatické změně), ani to, zda tyto skutečnosti mohou mít vliv na závěry obsažené ve stanovisku EIA. Napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné.

V.I Závazné stanovisko krajské hygienické stanice

98. Ve vztahu k závaznému stanovisku krajské hygienické stanice žalobci v první řadě zpochybňují místní příslušnost Krajské hygienické stanice Zlínského kraje. Tyto námítky soud neshledal důvodnými.
99. Jelikož se stanovený dobývací prostor nachází na území Zlínského kraje, je nutno obecně jako místně příslušnou považovat Krajskou hygienickou stanici Zlínského kraje. Namítaná skutečnost, že záměr může ovlivnit obyvatelstvo především na území Jihomoravského kraje, může být v obecné rovině důvodem pro delegaci, nikoliv pro odlišné určení místní příslušnosti. Delegace provedená Ministerstvem zdravotnictví (usnesením ze dne 22. 9. 2016, č. j. MZDR 56571/2016-2/OVZ) podle § 131 odst. 2 písm. a) správního řádu však byla vadná už z toho důvodu, že se aplikované ustanovení vztahuje pouze na rozhodování ve správním řízení, nikoliv na vydávání závazných stanovisek. Tato skutečnost však není ani příliš významná, neboť uvedené usnesení bylo zrušeno a nikdy nenabývalo právní moci. Na Krajskou hygienickou stanici Jihomoravského kraje tedy nikdy nebyla příslušnost přenesena a její závazné stanovisko ze dne 3. 10. 2016, č.j. 55703/2016/Ho/HOK, bylo tudíž zcela správně pro zjevnou nezákonnost zrušeno

rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví ze dne 6. 1. 2017, č.j. 887/2017-OVZ-32.7. K obsahu tohoto zjevně nezákonného a zrušeného závazného stanoviska správní orgány nepřihlížely zcela správně. Ve věci bylo vydáno závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Zlínského kraje, které bylo napadeným rozhodnutím plně respektováno.

100. Pokud jde o výtku Veřejného ochránce práv, že byly z rozhodovacího procesu vyloučeny správní orgány Jihomoravského kraje, pak k tomu musí soud poznamenat několik skutečností. V první řadě tyto orgány nebyly vyloučeny, pouze nebyly místně příslušné. Není-li zákonná úprava zcela vhodná, lze uvažovat o její změně do budoucna, nicméně sám o sobě tento argument nemůže být důvodem pro neaplikování zákonné úpravy. V případě dotčených orgánů státní správy lze navíc důvodně pochybovat o relevanci uvedené argumentace. Tyto orgány totiž nereprezentují územně samosprávné celky, nýbrž stát jako celek. Jednotlivé státní orgány přitom mají interní možnosti, jak spolu komunikovat, předávat si poznatky a podklady, přesvědčovat se a případně žádat nadřízený orgán o korekci postupu jednoho z nich. Krajská hygienická stanice Jihomoravského kraje se mohla těmito interními postupy snažit o ovlivnění stanoviska Krajské hygienické stanice Zlínského kraje (totéž platí pro příslušné odbory krajských úřadů, které nejsou orgány kraje, nýbrž orgány státní správy). Pouze jedna z nich však byla dotčeným orgánem příslušným k vydání závazného stanoviska jako jediného výstupu v oblasti ochrany zdraví, a to Krajská hygienická stanice Zlínského kraje.
101. Pokud jde o rozsah závazného stanoviska krajské hygienické stanice, pak má zdejší soud za to, že se krajská hygienická stanice skutečně měla zabývat primárně nepříznivými účinky hluku. Ačkoliv soud zastává názor, že krajská hygienická stanice obecně má působnost k vyjádření také z hlediska ochrany zdraví obyvatelstva v důsledku možného znečištění zdroje pitné vody (tj. rizik vyvolaných možným znečištěním, nikoliv samotného rizika znečištěním), v posuzované věci takové vyjádření nebylo potřebné. Krajská hygienická stanice totiž není příslušná k posuzování možnosti kontaminace pitné vody, a je-li k této otázce k dispozici stanovisko příslušného vodoprávního úřadu, musí vycházet z jeho závěrů. Jestliže vodoprávní úřad kontaminaci vyloučí, je zcela nadbytečné, aby se krajská hygienická stanice vyjadřovala k ohrožení zdraví obyvatelstva v důsledku možnosti, která nemůže nastat. Jakkoliv se žalobci snaží soud přesvědčit o opaku, jak již soud uvedl, z podkladů obsažených ve správním spise aktuálně plyne, že vodní zdroj Bzenec-Komplex nemůže být těžbou šterkopísku ve stanoveném dobývacím prostoru negativně ovlivněn. Za této situace je nutno považovat závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Zlínského kraje pouze k otázce ochrany před nepříznivými účinky hluku za plně postačující a zákonné.
102. Pouze v případě, že by podklady připouštěly možnost kontaminace vodního zdroje v souvislosti s těžbou, bylo by vyjádření krajské hygienické stanice k možnosti ovlivnění veřejného zdraví v důsledku této kontaminace na místě. Krajská hygienická stanice by se ovšem fakticky vůbec nevyjadřovala k otázkám, které žalobce zajímají (tj. možnosti kontaminace), nýbrž toliko k otázce, zda s ohledem na aktuální zákonné požadavky, kontrolní mechanismy provozovatele vodovodu a stav jeho zařízení na úpravu a distribuci pitné vody přichází v úvahu negativní ovlivnění zdraví. Pokud by odpověď na tuto otázku byla záporná, neboť by například nebylo možné, aby se kontaminovaná voda dostala ke konečnému spotřebiteli, pak by ani možnost kontaminace vodního zdroje nemohla mít za následek negativní stanovisko krajské hygienické stanice. Samotná možnost kontaminace vodního zdroje by mohla být toliko důvodem negativního závazného stanoviska vodoprávního úřadu či stanoviska EIA.
103. Výše uvedené vyplývá ze zákonného rozdělení působnosti jednotlivých dotčených orgánů v oblasti ochrany vod. Ve stručnosti lze shrnout, že ochrana povrchových a podzemních vod se zohledněním zásobování obyvatelstva pitnou vodou je upravena v zákoně o vodách, a spadá proto do působnosti vodoprávních úřadů. Krajské hygienické stanice jsou pak příslušné k posuzování hygienických požadavků na jakost pitné vody na základě zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů. Jejich působnost je tedy

dána až ve vztahu k pitné vodě distribuované odběratelům (tj. po úpravě surové vody, která je jímána z vodního zdroje).

V.J Závazné stanovisko vodoprávního úřadu

104. Vodoprávní úřad – Městský úřad Uherské Hradiště vydal dne 5. 4. 2017 pod č. j. MUUH-SŽP/9014/2017/SchE, nesouhlasné závazné stanovisko. Toto závazné stanovisko změnil Krajský úřad Zlínského kraje závazným stanoviskem ze dne 23. 5. 2017, č. j. KUZL 34373/2017, ve zkráceném přezkumném řízení tak, že je změnil na souhlasné. Závazné stanovisko Městského úřadu Uherského Hradiště ve znění závazného stanoviska Krajského úřadu Zlínského kraje následně potvrdilo v rámci postupu podle § 149 odst. 5 správního řádu Ministerstvo životního prostředí závazným stanoviskem ze dne 5. 8. 2019, č. j. MZP/2019/570/811.
105. Soud v první řadě poznamenává, že samotný výše popsáný procesní vývoj nikterak neodporuje zákonu. Nezákonost rozhodně nelze spatřovat v tom, že původní nesouhlasné stanovisko bylo zákonem předpokládaným způsobem změněno na stanovisko souhlasné.
106. Co se týče samotné zákonnosti závazných stanovisek Krajského úřadu Zlínského kraje a Ministerstva životního prostředí, ta se primárně odvíjí od hodnocení hydrogeologických poměrů v daném území. Obecně výklad rozhodných ustanovení vodního zákona provedený těmito dotčenými orgány odpovídá výkladu provedenému výše zdejším soudem. Správnost aplikace této úpravy však nelze v tuto chvíli s konečnou platností vyhodnotit s ohledem na výše uvedené nedostatky správního spisu (absence zhodnocení proudění povodňových vod a hydrogeologických studií).
107. Pro úplnost soud uvádí, že posuzované závazné stanovisko je jediným podkladem vydávaným vodoprávním úřadem, který je nezbytným předpokladem pro vydání rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru. Jelikož toto rozhodnutí neopravňuje k hornické činnosti ani neumísťuje stavby či zařízení, je vyloučena aplikace § 17 odst. 1 vodního zákona. Podmínkou stanovení dobývacího prostoru tedy nebyl souhlas vodoprávního úřadu podle tohoto ustanovení. Tento souhlas může být nutný pro následná řízení, jejichž předmětem budou stavby, zařízení nebo činnosti uvedené v citovaném ustanovení. Kromě toho musí soud poznamenat, že materiálně není souhlasné závazné stanovisko vydávané podle § 104 odst. 9 vodního zákona ničím jiným než souhlasem vodoprávního úřadu.

V.K Závazné stanovisko orgánu územního plánování

108. Žalobci dále namítají, že ve věci mělo být vydáno závazné stanovisko orgánu územního plánování. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou.
109. Do § 96b stavebního zákona byl institut závazného stanoviska orgánu územního plánování zakotven novelou č. 225/2017 Sb. s účinností od 1. 1. 2018. Krajský soud se ztotožňuje s názorem, že s ohledem na přechodné ustanovení v čl. II odst. 10 této novely nemohla být tato zákonná úprava aplikována na posuzovanou věc, neboť správní řízení bylo v daném případě zahájeno dříve. Podle uvedeného přechodného ustanovení měl správní řízení, která nebyla pravomocně ukončena přede dnem nabytí účinnosti této novely, dokončit stavební úřad podle dosavadních právních předpisů. Ačkoliv Obvodní báňský úřad není v řízení o stanovení dobývacího prostoru stavebním úřadem, jednak obecně spadá do kategorie speciálních stavebních úřadů, jednak citované přechodné ustanovení nelze podle názoru soudu vykládat v tomto směru doslovně. Jeho smyslem bylo zaručení kontinuity dosavadních řízení, na které dopadala provedená novelizace. Ta podle vůle zákonodárce zjevně neměla ovlivnit již probíhající řízení. I když zákonodárce dané ustanovení neformuloval zcela vhodně, přiklání se zdejší soud k názoru, že aplikace novelizovaného § 96b stavebního zákona byla možná pouze v řízeních zahájených ode dne 1. 1. 2018.

110. Z uvedeného vyplývá, že orgán územního plánování (Městský úřad Uherské Hradiště) nebyl dotčeným orgánem a jeho stanovisko ze dne 24. 8. 2018 bylo zcela správně pro nezákonnost zrušeno Krajským úřadem Zlínského kraje ze dne 24. 10. 2018, č. j. KUZL 74612/2018. K obsahu nezákonného a z tohoto důvodu také zrušeného stanoviska proto správní orgány nemohly nijak přihlížet.
111. Výše uvedené závěry přitom nemají zásadní dopad na posuzovanou věc, neboť nemožnost aplikace § 96b stavebního zákona neznamená, že by otázky souladu s územně plánovací dokumentací (respektive cíli a úkoly územního plánování, které jsou již také vyjádřeny v územně plánovací dokumentaci – viz dále) byly v řízení o stanovení dobývacího prostoru irelevantní. Nutnost aplikace dosavadních procesních předpisů pouze znamená, že k dané otázce byl příslušný vydat závazné stanovisko jiný dotčený orgán, který v tomto směru disponuje obdobným odborným zázemím, konkrétně stavební úřad (Městský úřad Uherský Ostroh). Ten také závazné stanovisko v dané věci vydal dne 18. 5. 2016 pod č. j. 1560/2016.

V.L. Závazné stanovisko stavebního úřadu

112. Žalobci [zejména žalobce u]) dále namítají rozpor závazného stanoviska stavebního úřadu ze dne 18. 5. 2016 pod č. j. 1560/2016, s cíli a úkoly územního plánování, územně plánovacími dokumentacemi města a kraje, s Politikou územního rozvoje a dále s § 18 odst. 5 stavebního zákona.
113. Krajský soud v první řadě s ohledem na vypořádání předchozí žalobní námitky poznamenává, že namítané otázky měly být skutečně předmětem posouzení stavebního úřadu v jeho závazném stanovisku vydaném dne 18. 5. 2016 pod č. j. 1560/2016. Podle § 27 odst. 6 horního zákona je totiž stanovení dobývacího prostoru i rozhodnutím o změně využití území. Podle § 84 odst. 2 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017 pak platilo, že byl-li k územnímu řízení, kterým se vydává rozhodnutí o změně využití území nebo o ochranném pásmu, příslušný podle zvláštních právních předpisů jiný správní orgán než stavební úřad, rozhodl tento orgán jen v souladu se závazným stanoviskem stavebního úřadu. Právě do věcné působnosti stavebního úřadu přitom spadalo posuzování souladu záměru s územně plánovací dokumentací či § 18 odst. 5 stavebního zákona. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016-83, cíle a úkoly územního plánování plynou z územně plánovací dokumentace, proto není nutno specificky posuzovat soulad s nimi, je-li posouzen soulad s územně plánovací dokumentací.
114. Co se týče namítaných nedostatků závazného stanoviska stavebního úřadu, ty je nutno podle názoru soudu posuzovat ve spojení s přezkumným závazným stanoviskem Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 10. 6. 2019, č. j. KUZL 33883/2019. Stejně jako tvoří druhostupňové rozhodnutí spolu s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek, je situace v případě závazného stanoviska a následného stanoviska nadřízeného orgánu podle § 149 odst. 5 správního řádu obdobná. Nadřízený orgán je totiž taktéž oprávněn korigovat, měnit či doplňovat úvahy prvostupňového orgánu (dotčeného orgánu, který vydal závazné stanovisko), a jejich obsah je tak nutno posuzovat v souhrnu.
115. Se žalobci je však nutno souhlasit, že závazné stanovisko Městského úřadu Uherský Ostroh ze dne 18. 5. 2016, č. j. 1560/2016, ani ve spojení se stanoviskem Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 10. 6. 2019, č. j. KUZL 33883/2019, nebere v úvahu některé skutečnosti a je v důsledku toho nepřezkoumatelné.
116. V první řadě stavební úřad i Krajský úřad Zlínského kraje braly z územně plánovacích dokumentací v úvahu pouze Územní plán města Uherský Ostroh (opatření obecné povahy č. 1/2012 vydané zastupitelstvem města Uherský Ostroh dne 28. 12. 2012). Takový postup může být postačující ve standardních situacích, kdy z nadřazené územně plánovací dokumentace nevyplývají další požadavky, respektive účastníci řízení nenamítají, že by takové požadavky

existovaly. Územně plánovací dokumentace totiž zpravidla představuje konkretizaci těchto nadřazených územně plánovacích dokumentací, včetně cílů a úkolů územního plánování. Tak tomu ovšem nebylo v nyní projednávané věci, kdy byl namítán rozpor s konkrétními požadavky stanovenými v Politice územního rozvoje a Zásadách územního rozvoje Zlínského kraje. Stavební úřad ani Krajský úřad Zlínského kraje přitom nepoukázaly na to, že tyto požadavky jsou vyjádřeny také v Územním plánu města Uherský Ostroh. Krajský úřad pouze vyslovil zcela nepřezkoumatelný závěr, že stanovení dobývacího prostoru v posuzované lokalitě není s těmito požadavky v rozporu. Z textu přezkumného stanoviska lze dovodit, že krajský úřad soulad s těmito požadavky vůbec neposuzoval, neboť s ohledem na charakter stanovení dobývacího prostoru s nimi pojmově nemohl nastat rozpor. S takovým názorem se ovšem zdejší soud neztotožňuje. Stanovení dobývacího prostoru má charakter umístění záměru a stejně jako v případě umístění jakéhokoliv jiného záměru (typicky stavby) je nutno posuzovat jeho soulad s územně plánovací dokumentací, včetně nadřazených územně plánovacích dokumentací, jakými jsou politika územního rozvoje či zásady územního rozvoje. Pokud by soud na právní názor krajského úřadu přistoupil, musel by nutně dospět k závěru, že ani k umístění stavby není potřeba posuzovat její soulad s územně plánovací dokumentací, neboť umístěním není povolována stavební činnost. Takový závěr by byl zcela absurdní a v rozporu s povahou územního rozhodnutí, do něhož jsou koncentrovány právě takové otázky, jako je soulad s územně plánovací dokumentací.

117. Jestliže se stavební úřad ani Krajský úřad Zlínského kraje nezabývaly konkrétními požadavky plynoucími z územně plánovací dokumentace, odmítly se fakticky zabývat také souladem záměru s cíli a úkoly územního plánování, které jsou těmito požadavky vyjádřeny (viz již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016-83). Závěr o souladu záměru s Územním plánem města Uherský Ostroh by mohl být postačující pouze v případě, kdyby dotčený orgán jasně uvedl, že požadavky nadřazené územně plánovací dokumentace jsou promítnuty do konkrétních ustanovení územního plánu, přičemž tyto požadavky předmětný záměr z jasně specifikovaných důvodů splňuje. V posuzované věci nebyly takové závěry učiněny, natož řádně zdůvodněny.
118. Zjištěná nepřezkoumatelnost však soudu umožňuje posoudit zákonnost úvah týkajících se souladu stanovení dobývacího prostoru s konkrétním regulativem obsaženým v Územním plánu města Uherský Ostroh, konkrétně s plochou zemědělskou. Zde musí soud souhlasit s výkladem správních orgánů, že samotné stanovení plochy, která nepočítá s možností stanovení dobývacího prostoru, nezapovídá takovou možnost. Ačkoliv soud může souhlasit se žalobci, že úmyslem města Uherský Ostroh zřejmě nebylo umožnit v dané lokalitě stanovení dobývacího prostoru, Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 4 As 234/2017-38, zdůraznil, že vyloučení této možnosti by skutečně muselo být zcela explicitní. Pouhé stanovení regulativu, který vyjmenovává hlavní a přípustné využití a v rámci nepřípustného využití výslovně nezmiňuje dobývání nerostných surovin, nelze považovat za výslovné vyloučení těžby nerostů ve smyslu § 18 odst. 5 stavebního zákona.
119. Uvedené však neznamená, že by těžba nerostů zcela unikala regulaci. Jednak může územně plánovací dokumentace (všech stupňů) stanovit další požadavky (ať již konkrétní regulativy či obecnější priority fakticky představující cíle a úkoly územního plánování), jednak pro tuto činnost plynou omezení také přímo z § 18 stavebního zákona. I v tomto případě se jedná o pravidla, jejichž aplikace má místo právě v řízení o stanovení dobývacího prostoru a nikoliv v navazujících řízeních. Jde totiž opět o pravidla rozhodná již pro samotné rozhodnutí mající charakter umístění záměru.
120. Jedním z omezení je skutečnost, že dle textu § 18 odst. 5 může být dobývací prostor stanoven v nezastavěném území pouze v případě, že to je v souladu s jeho charakterem. Touto otázkou se Krajský úřad Zlínského kraje ve svém přezkumném stanovisku podrobně zabýval a zdejší soud považuje jeho úvahy za zcela racionální a logicky konzistentní. Lze souhlasit, že pokud

odůvodnění územního plánu a dokument Krajinový ráz Zlínského kraje charakterizují danou lokalitu jako krajinu s vysokým podílem povrchových vod s tím, že dominantou jsou velká jezera vzniklá těžbou šterku, stanovení nového dobývacího prostoru tento krajinový ráz nenaruší. Stanovisko EIA navíc hodnotí výsledek rekultivace po ukončení těžby z hlediska dopadu na krajinový ráz pozitivně.

121. Ustanovení § 18 stavebního zákona ovšem implicitně obsahuje také další omezení, na které poukazuje žalobce u), a sice nutnost převahy zájmu na umístění záměru nad veřejným zájmem na ochraně nezastavěného území a přírodních a dalších hodnot uvedených v § 18 odst. 4 stavebního zákona. Také z tohoto hlediska tedy měl stavební úřad a následně i Krajský úřad Zlínského kraje hodnotit soulad stanovení dobývacího prostoru s § 18 stavebního zákona. Tento požadavek zcela jasně zdůraznil Nejvyšší správní soud například v rozsudcích ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 As 89/2017-38, a ze dne 31. 1. 2018, č. j. 4 As 234/2017-38 (srov. též jemu předcházející rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2020, č. j. 45 A 52/2017-164). Jelikož se tímto požadavkem dotčený orgán (ani jemu nadřízený orgán) vůbec nezabýval, je i v této části jeho závazné stanovisko nepřezkoumatelné.
122. Pro nepřezkoumatelnost závazného stanoviska stavebního úřadu (i následného přezkumného stanoviska Krajského úřadu Zlínského kraje) nemůže obstát ani žalobou napadená rozhodnutí, která je nutno z tohoto důvodu zrušit.

V.M Procesní vady

123. K námitkám nepřezkoumatelnosti musí soud v první řadě poznamenat, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nemůže zakládat skutečnost, že žalovaný v řadě otázek odkázal na prvostupňové rozhodnutí nebo na závazná stanoviska, respektive potvrzující závazná stanoviska. Jestliže se prvostupňové rozhodnutí či závazná stanoviska vypořádávají s jednotlivými námitkami, není nutné, aby k jejich argumentaci připojil žalovaný vždy ještě argumentaci vlastní (viz též výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, a navazující úvahy zdejšího soudu). Podstatné je, aby bylo účastníkům zřejmé, z jakých konkrétních důvodů žalovaný považuje odvolací námitky za nedůvodné. V tomto směru tedy soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal. Stejně tak nemůže být důvodem nepřezkoumatelnosti obecně vyslovené přesvědčení žalobců, že se žalovaný některým otázkám věnoval nedostatečně. Jestliže je ze správního rozhodnutí patrné, jakou právní úpravou se správní úřad řídil, jaký skutkový stav vzal za zjištěný, jak právní úpravu interpretoval a aplikoval na zjištěný skutkový stav a z jakého důvodu považuje námitky účastníků řízení za liché, je nutno jeho rozhodnutí považovat za přezkoumatelné. S výjimkou výše konkrétně specifikovaných nedostatků soud neshledal, že by napadené rozhodnutí v tomto směru trpělo vadami. Ve zbytku je ostatně i ze žalob patrné, že žalobci jsou si vědomi, z jakých důvodů bylo napadené rozhodnutí vydáno a proč byly jejich námitky shledány nedůvodnými, neboť sami proti argumentaci žalovaného brojí argumentací vlastní.
124. Nepřípustnými soud shledal námitky porušení práv třetích osob. Sem spadá například námitka doručování účastníku řízení namísto jeho zástupci, která je navíc zcela nekonkrétní, neboť onen účastník řízení není blíže specifikován. Žalobci jsou aktivně procesně legitimováni k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí z titulu dotčení na svých právech. Mají tudíž právo brojit proti napadenému rozhodnutí pouze v tom rozsahu, v jakém je toto rozhodnutí nebo jemu předcházející řízení zkrátilo na jejich hmotných či procesních právech. Nemohou se stavět do role univerzálního ochránce zákonnosti a hájit práva třetích osob. Přísluší jim tedy namítat pouze taková pochybení, která konkrétním způsobem zasahují do jejich veřejných subjektivních práv, nikoliv do právní sféry třetích osob (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 4. 2000, č. j. 5 A 98/1998 – 109, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7 As 23/2014-57). Účastníci řízení, kteří se cítí přímo dotčeni procesním pochybením správního orgánu, se mohou ochrany svých práv domáhat jak v rámci soustavy správních orgánů (zejména

podáním odvolání), tak následně před správními soudy. Jejich aktivitu nemůže nahradit jiný účastník řízení ani správní soud. Skutečnost, že proti postupu správního orgánu nebrojí, totiž může být stejně tak projevem toho, že se tyto osoby daným postupem vůbec dotčeny necítí a průběh i výsledek správního řízení považují za korektní, zákonný, popřípadě pro ně příznivý. Zrušení napadeného rozhodnutí pro zásah do jejich práv by za takové situace bylo zcela neadekvátní.

125. Námitku nestanovení lhůty pro podání námitek soud shledal nedůvodnou, neboť Obvodní báňský úřad postupoval plně v souladu se speciální zákonnou úpravou obsaženou v § 28 odst. 2 horního zákona. Ve veřejné vyhlášce ze dne 29. 6. 2017 totiž zcela zřetelně upozornil účastníky řízení a dotčené orgány, že své připomínky a návrhy mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nemusí být přihlédnuto.
126. Za procesní vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, nelze považovat ani namítanou skutečnost, že některému (blíže neurčenému) účastníku řízení bylo doručováno do ciziny do vlastních rukou, zatímco ostatním účastníkům řízení bylo doručováno prostřednictvím veřejné vyhlášky. I kdyby bylo možné hodnotit takový postup jako nerovné zacházení (byť jednotliví adresáti nejsou ve zcela shodném postavení), rozhodně jej nelze hodnotit jako zkrácení práv účastníka řízení, kterému bylo doručeno zákonným způsobem [což žalobce t) ani nezpochybňuje].
127. Námitku absence náležitostí protokolu č. j. SBS 25610/2017 soud neshledal důvodnou. V protokolu je sice stručně, avšak jasně popsán průběh ústního jednání. Úkony správního orgánu jsou v něm rovněž náležitě popsány. To, že správní orgán nezaznamenal zjištění uskutečněná na místě, nemusí být důsledkem vadné protokolace, nýbrž skutečnosti, že z hlediska poměrů v daném území nebyl rozhodný přímý vjem pracovníků Obvodního báňského úřadu, ale primárně odborná stanoviska. Ta totiž Obvodní báňský úřad ani nemohl nahradit vlastním popisem situace v místě.
128. Za nedůvodnou je nutno označit také námitku, že ústního jednání se účastnily i blíže neurčené osoby, které nebyly účastníky řízení, ačkoliv jednání bylo označeno jako nevěřejné. Ze žalobní námítka není vůbec zřejmé, jaké procesní pravidlo mělo být tímto postupem porušeno ani jaký snad mohl mít tento postup dopad do veřejných subjektivních práv žalobců. I kdyby soud tvrzenou skutečnost (byla-li by prokázána) označil za procesní vadu, v žádném případě by nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

VI. Shrnutí a náklady řízení

129. Ve světle výše uvedeného učinil soud následující závěry:
130. Vzhledem k tomu, že žalobcem d) nebyl ve stanovené propadné lhůtě zaplacen soudní poplatek, krajský soud podle § 47 písm. c) s. ř. s., ve spojení s § 9 odst. 1, větou druhou, zákona o soudních poplatcích, řízení zastavil.
131. V případě žalobců c), f), h), j), o), p), q), r) a v) soud shledal nedostatek aktivní procesní legitimace, který ovšem nebyl zcela zjevný, a proto přistoupil podle § 78 odst. 7 s. ř. s. k zamítnutí jejich žalob.
132. Žaloby žalobců a), b), e), g), i), k), l), m), n), s), t) a u) soud shledal důvodnými, a proto na jejich základě ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. [ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.] zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
133. Výrok o náhradě nákladů řízení o žalobě žalobce d) vychází z § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

134. Jelikož žalobce d) zaplatil soudní poplatek po marném uplynutí lhůty stanovené usnesením soudu, zaplatil jej v okamžiku, kdy již jeho poplatková povinnost zanikla. Soud proto rozhodl o vrácení soudního poplatku žalobci d) na základě § 10 odst. 1, věty první zákona o soudních poplatcích, podle něhož soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen.
135. Výroky o náhradě nákladů řízení o ostatních žalobách vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
136. Žalobci c), f), h), j), o), p), q), r) a v) úspěšní nebyli, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak v souvislosti s jejich žalobami žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení o těchto žalobách nepřiznal.
137. Žalobci a), b), e), g), i), k), l), m), n), s), t) a u) byli ve věci úspěšní, soud jim proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému.
138. Náklady řízení žalobce a) sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupkyně žalobce. Odměna zástupkyně činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepis žaloby a sepis repliky) 3 x 2 480 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 159 Kč (jelikož v případě přípravy a převzetí věci a sepisu žaloby jde o celkem dva společné úkony právní služby učiněný při zastupování čtyř osob, je nákladem každého ze zastoupených jedna čtvrtina z částky 600 Kč; jelikož v případě sepisu repliky jde o jediný společný úkon právní služby učiněný při zastupování třiceti čtyř osob, je nákladem každého ze zastoupených jedna třicetičtvrtina z částky 300 Kč). Jelikož je zástupkyně plátcyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 1 596 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce a) tak činí 12 195 Kč.
139. Náklady řízení žalobce b) sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupkyně žalobce. Odměna zástupkyně činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepis žaloby a sepis repliky) 3 x 2 480 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 159 Kč (jelikož v případě přípravy a převzetí věci a sepisu žaloby jde o celkem dva společné úkony právní služby učiněný při zastupování čtyř osob, je nákladem každého ze zastoupených jedna čtvrtina z částky 600 Kč; jelikož v případě sepisu repliky jde o jediný společný úkon právní služby učiněný při zastupování třiceti čtyř osob, je nákladem každého ze zastoupených jedna třicetičtvrtina z částky 300 Kč). Jelikož je zástupkyně plátcyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 1 596 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce b) tak činí 12 195 Kč.
140. Náklady řízení žalobce e) sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepis žaloby a sepis repliky) 3 x 2 480 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 60 Kč (jelikož se jednalo o společné úkony právní služby učiněné při zastupování patnácti osob, je nákladem každého ze zastoupených jedna patnáctina z částky 900 Kč). Jelikož je advokátní společnost, jejímž jménem zástupce vykonává advokacii, plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 1 575 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce e) tak činí 13 075 Kč.

141. Náklady řízení žalobce g) sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepis žaloby) 2 x 2 480 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 40 Kč (jelikož se jednalo o společné úkony právní služby učiněné při zastupování patnácti osob, je nákladem každého ze zastoupených jedna patnáctina z částky 600 Kč). Jelikož je advokátní společnost, jejímž jménem zástupce vykonává advokacii, plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 1 050 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce g) tak činí 13 075 Kč.
142. Náklady řízení žalobce i) sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepis žaloby) 2 x 2 480 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 40 Kč (jelikož se jednalo o společné úkony právní služby učiněné při zastupování patnácti osob, je nákladem každého ze zastoupených jedna patnáctina z částky 600 Kč). Jelikož je advokátní společnost, jejímž jménem zástupce vykonává advokacii, plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 1 050 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce i) tak činí 13 075 Kč.
143. Náklady řízení žalobce k) sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepis žaloby) 2 x 2 480 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 40 Kč (jelikož se jednalo o společné úkony právní služby učiněné při zastupování patnácti osob, je nákladem každého ze zastoupených jedna patnáctina z částky 600 Kč). Jelikož je advokátní společnost, jejímž jménem zástupce vykonává advokacii, plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 1 050 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce k) tak činí 13 075 Kč.
144. Náklady řízení žalobce l) sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepis žaloby) 2 x 2 480 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 40 Kč (jelikož se jednalo o společné úkony právní služby učiněné při zastupování patnácti osob, je nákladem každého ze zastoupených jedna patnáctina z částky 600 Kč). Jelikož je advokátní společnost, jejímž jménem zástupce vykonává advokacii, plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 1 050 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce l) tak činí 13 075 Kč.
145. Náklady řízení žalobce m) sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepis žaloby) 2 x 2 480 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 40 Kč (jelikož se jednalo o společné úkony právní služby učiněné při zastupování patnácti osob, je nákladem každého ze zastoupených jedna patnáctina z částky 600 Kč). Jelikož je advokátní společnost, jejímž jménem zástupce vykonává advokacii, plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 1 050 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce m) tak činí 13 075 Kč.

146. Náklady řízení žalobce n) sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepis žaloby) 2 x 2 480 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 40 Kč (jelikož se jednalo o společné úkony právní služby učiněné při zastupování patnácti osob, je nákladem každého ze zastoupených jedna patnáctina z částky 600 Kč). Jelikož je advokátní společnost, jejímž jménem zástupce vykonává advokacii, plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 1 050 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce n) tak činí 13 075 Kč.
147. Náklady řízení žalobce s) sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepis žaloby) 2 x 2 480 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 40 Kč (jelikož se jednalo o společné úkony právní služby učiněné při zastupování patnácti osob, je nákladem každého ze zastoupených jedna patnáctina z částky 600 Kč). Jelikož je advokátní společnost, jejímž jménem zástupce vykonává advokacii, plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 1 050 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce s) tak činí 13 075 Kč.
148. Náklady řízení žalobce t) spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 4 000 Kč.
149. Náklady řízení žalobce u) sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepis žaloby) 2 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 2 x 300 Kč. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 1 428 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 11 228 Kč.
150. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. října 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu